

november 2021

Leto 2021

Egejsko morje

1. november 2021, ponedelje

Rodos

Ponoči je močno deževalo, tudi nekaj bliskov je bilo. Mala je sedaj končno res razsoljena. Tudi ohladilo se je, popoldan je bilo zunaj le še 20 stopinj. V nasprotju z napovedjo, pa je cel današnji dan suh. Odpeljeva se po opravkih. Po pričakovanju Jorgos ni uredil mehanika. Še več, tudi sebe ni uredil. Danes ga ni. In po pričakovanju, rezervnega dela za naš outboard na Rodosu tudi ni. Lahko ga naročijo iz Aten. Pa mi vrli Yamahovec takoj razloži, da ga (glede na njegove izkušnje) tudi tam ni. Iz Amsterdama pa hodi roba mesec dni. Ali dlje. To smo torej uredili. Plan B je lepljenje.

Kao slučajno se peljeva mimo Rusinje Marine in sledi obvezen pit stop za klobasice. Poleg ruske trgovine je hardware store. Pa zavije Vesna po klobasice in zavijem jaz po lepilo. In kupi Vesna klobasice in kupim jaz bilge pumpo. Ajoj! Pa to sploh ni čendlerija, le zakaj prodajajo take stvari. Prodajajo tudi pumpe za vino. Tako fino je izgledala na polici, da me je že imelo, da bi jo kupil. A sem se do časa zabremzal. Nameniva se kupiti še nove preproge, pa nama ne uspe. Nobeni niso dovolj dobri za naju.

Potem gre Vesna še malo naokoli, jaz se lotim lepljenja pumpice za bencin. Če bo držalo, bo v redu, če ne bo, bomo pa veslali. Itak je naš outboard narejen na neverjetnostni pogon z dvema kvantnima stanjema. Eno za pogon uporablja bencin in drugo pršut. Bencin vrti propeler, pršut pa vesla. In, ja, tudi tukaj lahko obe kvantni stanji nastopata hkrati. Če me kdo gleda ali pa če me ne.

Ta barka ima en kup dobrih lastnosti in eno zelo slabo. Nima bilga v kobilici. Dno je plosko in ko je centrifugalna pumpa (tako zahtevajo predpisi) pod vodo (ko se sproži), je pod podnicami že vsaj 150-200 litrov vode. Sledi torej montiranje nove pumpe. To je že tretja, odkar imam narejeno lajtungo za sesalno črpanje vode izpod reber. Prva je bila za pitno vodo in jo je umazanija kmalu poslala v večna lovišča. Druga (ki še vedno lepo dela) je bila keramična, namenjena črpanju olja in goriva, a navadne vode ni črpala v redu. Današnja je "dedicated self priming impeller bilge pump". Upam, da bo sedaj vse v redu. No, to sem upal tudi že pri prejšnjih dveh.

Še nekaj vzdrževalnih del naredim in vrne se Vesna. Z nekaj vrečami sveže opranega perila in palico za zaveso, ki sem jo uničil z baseball udarcem, ki je vsiljivo mačko izstrelil iz kokpita. Ampak, ni v redu. Sledi menjava (tokrat brez avtomobilčka, ki sva ga vrnila popoldan). In spet ni v redu. Ampak. To bomo reševali drugič. Avrio.

Večerjica je danes v mestu. V mestu obupno gostega prometa. Ko dežuje, se vsi vozijo z avtomobili, namesto z motorinčki. Še pred tednom dni živahno mesto, je danes le še mesto duhov. In avtomobilov. Skoraj edina turista sva. In vse turistične ladjice so že pripravljene za zimski spanec. Sprehod po luki pokaže neizpodbitno dejstvo, da je sezone s prvim novembrom digitalno konec.

Morda jutri izplujeva. Za naslednjih deset dni ni napovedanega slabega vremena. Če bo vremenska napoved zdržala. Ampak, prej morava najti Jorgosa, da mu plačava gostovanje v Mandrakiju. Tudi zanj je sezona končana in na delovnem mestu je bolj redek gost.

take stvari pa Tone najde v trgovinah

zvečer pa na en giros v piti

težko, da se z jadri pripelješ čisto do obale in ne nasedeš ... ampak ...

2. november 2021, torek

Rodos - Parnomitis, Simi

O slabem vremenu ni več niti duha niti sluha. Jutro je brez oblaka in zajtrk v kokpitu je več kot prijeten. Čas je, da izplujeva.

Moje servisiranje pumpice za gorivo je bilo uspešno, vsaj tako izgleda. Super-truper ameriško lepilo je včeraj v nekaj sekundah združilo oba dela cevke, dvokomponentni epoksi, ki sem ga na debelo napackal vse naokoli zlepljenega spoja, pa se je v slabem dnevu tudi strdil v "solid like a steal". Pumpica roma v motor, Quick Start, omogoči zagon in potem nekaj trenutkov vse lepo teče. Nekaj trenutkov, ki so dovolj dolgi, da se je bencin nekako prebil skozi pumpico in v cilindru zamenjal alkohol. In so hkrati dovolj kratki, da ne skurim impelerske pumpice za hladilno vodo. Potem neha teči. Pa ne sam od sebe. Jaz sem ga ugasnil. Res ne bi rad menjaval impelerja. Dokončni test bo vse skupaj doživelo, ko bo motor v morju.

Jorgos je danes v pisarni že pred enajsto uro dopoldan. Torej lahko plačava, ne bo nama potrebno bežati. To je zanimacija za Vesno. Pisarnica šefa Manrakija je v bližini trgovine. Trgovine, ki je v fazi zapiranja. Frišnega kruha, ki je bil za naju najpomembnejši prodajni artikel tega lokala, ne naročajo več. Nihče, razen naju, ga ni več kupoval. Dokončno pa trgovinico spravijo v zimsko hibernacijo v naslednjih dneh.

Danes je v luki spet kruzerica in Mala je spet tarča fotografiranja. Vsi otroci, ki gredo mimo (očitno imajo v drugih državah tudi krompirjeve počitnice, le v rahlo drugem terminu, kot v Deželici), so navdušeni nad našo zastavo. Tisto, pod port spreaderjem. Tisto, ki označuje posadko. Tisto, gusarsko. Tudi Yellow Submarine izpluje z nekaj gosti pod krovom, čeprav sinoči niso prodajali vstopnic. Tudi, če bi jih, jih ne bi prodali nič, ker turistov zvečer na promenadi enostavno ni bilo. Očitno pa so jih njihovi agenti na kruzerici prodali svojim gostom.

Spet greva na Simi. V Panormitis. Nekaj dni bodo južni in vzhodni vetrovi in to sidrišče je primerno za tako vreme. In ima internet. Po kosilu, ki ga je Vesna pripravila z dobrotami Rusinje Marine, je tako na vrsti spet delo. Zame manj prijetno, službeno. Za Vesno bolj prijetno, obdelava fotografij zadnjega tedna na Rodosu.

Na obali pa je danes bolj živahno, kot pred dobrim tednom. Priprave na proslavo ob največjem verskem prazniku na Simiju, ki bo čez šest dni, so v polnem teku. Tako tudi mora biti. Ne gre se igrati z ablastjo. Pred nekaj leti sva

prisostvovala temu dogodku. Bilo je prav živahno in zanimivo, če le ne bi vojaški helikopter, ki je prevažal cerkvene dostojanstvenike in vojaške poveljnike, preletaval Male le nekaj metrov nad vrhom jambora. Helikopter je bil še bolj hrupen, kot poljski didžej.

mislim, da sva se danes za letos poslovila od luke na Rodosu ampak

ko sva plula do Simija, sva bila v bistvu že malce na turški meji; coast guard je samo čakal kam bova zavila dalje...

ni lepšega kot sedeti v kokpitu in gledati kako sonce do konca ugasne

Popai je prišel iz Rodosa - verjetno na počitnice....

nekaj fotk, ki so nastale 03.11.; sidrišče Panormitis, nenavadno veliko plovil na sidru

mlin slikan iz morja

v samem zalivu Panormitisa je izredno slaba vidljivost; v prehodu pa kristalno čista voda s čudovitimi barvami spuž...prava paša za oči

odprta školjka

videno na steni pred pekarno v Panormitisu

Mala dopoldne, ko še skoraj nobenega ni bilo na sidrišču

pred vrati pekarne zanimiva miza iz sidra in starih vrat

3. november 2021, sredo

Parnomitis, Simi

Izpluti ali ne izpluti, to je sedaj vprašanje. Nikamor se nama ne mudi, po drugi strani pa Panormitis pozna do podrobnosti in bi bilo fino iti še kam. A kam? Odločiva se za kompromis. Danes ostaneva tukaj, kdaj drugič greva dalje. Pošten kompromis.

Miren in zaprt zaliv je prilika za test servisiranja pumpice. Rezultat je spet kompromis. Kompromis med "dela" in "ne dela". Dela na pol. Lepljenje je bilo sicer uspešno, še vedno je v enem kosu in vse kaže, da bo tako tudi ostala. Dela pa ne. Očitno je pumpica fuč. Ali pa je narobe kaj, na kar se jaz ne spoznam. In nimam koga vprašati za nasvet. Torej, ko čok potegnem ven (in ga tako pustim v takem položaju, ki je primeren samo za vžig hladnega motorja), motorček prede na minimalnih obratih poljubno dolgo časa. Če čok potisnem nazaj takoj ugasne. In če dodam plin pod obremenitvijo, ugasne počasi. Rezultat je, da je motor primeren samo za čisto bonaco ali šibak veter. Tak, kot je danes.

Pod štand-gasom z zazauganim motorjem se nekako počasi privlečeva do obale. Veslal bi hitreje. In greva na frapejček v

samostansko tavernico in po kruh v samostansko pekarnico. Edina sva, ki pije kavo, ostali gostje taverne jedo simi-šrimpke. Simi-šrimpki so fenomen. Ime imajo po otoku, kjer sva sedaj. Tudi marsikje drugje se jih dobi, ponekod pod drugačnim imenom, a tukaj so najdražji. In vsi jih naročajo. Če si bil na Simiju in nisi jedel simi-šrimpkov, je tako, kot če bi šel v Paris in ne bi bil na Eifflovm stolpu. Tole tukaj je nekaj podobnega, kot ocvrti hroščki, ono v Parizu je en kup starega železa. In oboje je magnet za vodljive turiste. In še zadnja zanimivost: simi-šrimpke gojijo v Turčiji, a tam jih še nisva jedla.

Jaz se posvetim delu, Vesna si poleg dela vzame čas tudi za plavanje. Spet je ni nazaj slabi dve uri. Iz zaliva ven je plavala in tokrat je bilo bolje, kot običajno. Morje je še vedno prijetno toplo in ni še prav nobene potrebe po neoprenu.

Pred mrakom zakuriva in ob mraku pojeva z roštilja nekaj mesa (jaz) in bučk (ona). In v kokpitu potem opazujeva kičast sončni zahod. In prihod neobičajnega števila jadrnic. Sinoči smo bili dvoji, danes nas je devet. Novembra. Morda se pa sezona digitalno konča samo na Rodosu? V pričakovanju cerkveno-vojaškega žura čez nekaj dni, se tudi privezi na obali intenzivno polnijo.

danese je v zalivu veliko dogajalo: prihajanje, odhajanje, sidranje plovil ...

večina stojnic pod oljkami je postavljenih - priprave na praznik 08.11. je največji verski praznik Simi. Samostan nad angela Mihaela v Panormitisu, zavetniku ribičev, praznuje in privablja obiskovalce s številnih sosednjih otokov

ta in drugi teden bodo verjetno vse sobe 100% zasedene

v pekarni imajo vsak dan svež kruh, peciva in tudi baklave s čokolado :) ali pistacijino kremo

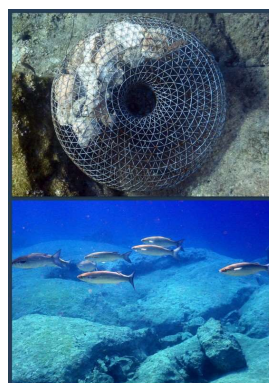
zraven cerkve nabito poln kafič

v luki kar nekaj ribiških bark

pri pekarni

to vršo, polno kruha, bodo sigurno obiskale in se ujele ribe ; morje presenetljivo toplo, ni me zeblo, da bi hitela nazaj na barko

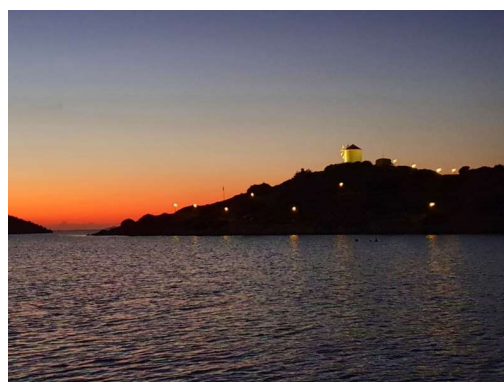
parazit na ribi=Isopod crustacean; zgleda pa kot sushi :)

malce mesa in zelenjave na roštilj, pa še grška solata in sva krepko sita

danes na obali zelo živahno; slišati ljudi, oštarija polna ...

danes spet kičasto lep zaključek dneva....

4. november 2021, četrtek

Parnomitis, Simi - Ag. Antonios, Tilos

Iti ali ne iti je še vedno vprašanje. Zato, tudi danes med tema dvema opcijama skleneva kompromis. Danes greva. Iti ali ne iti sta torej spet dve kvantni stanji, vendar je Mala v tem primeru pod budnim očesom opazovalca in lahko hkrati zavzame samo eno stanje. Kot so včeraj tiho barke priplule, so danes tiho izplule. Ob deseti izplujeva še midva. Kot predzadnja.

Smer Tilos. Do polovice poti imava krmni veter, potem veter ugasne. Je pa toplo, za ta letni čas zelo toplo. Ves čas plovbe sem v kokpitu do-pojasa-go, pa še mi je vroče. Voda gre spet v promet. Ena skoraj polna plastenka v štirih urah in pol ali tri decilitre na uro, je moja poraba. In ena čokoladna baklava za povrhu.

Sidrava se v zalivu, kjer ni žive duše, niti na morju, niti na kopnem. In ni interneta. Škoda, zaliv je primeren za današnje vreme (odprt je pa na meltemi) in bi tukaj prespala, če bi imela net. Tako se pa samo skopava (jaz) in raziskujeva podmorski svet (Vesna). In delava. Vesna je lahko to počela že med plovbo, jaz izkoristim priliko, ko ona tega ne more početi. Ne more delati in snorklati hkrati.

Potem se prestaviva v sosednji zaliv, kjer net je. Tukaj bova počakala na jutro. Večer ni pretirano zanimiv. Vsaj zame ne. Spet delam. Med plovbo pač ne morem. Plovil, še posebej pleasure crafta je sicer opazno manj, kot sredi sezone, so pa zato ribiči. Pa še preko plovnega koridorja med Bosporjem in Suezom plujeva.

Vse kaže, da na Tilos ne bova stopila. Vsaj nocoj ne. Itak ga pozna do podrobnosti. Oštarija v lučici, pred katero sva sidrana, je zanič. Do naslednje, odprte pozimi, je peš predaleč. Lahko bi se tudi privezala v ribiški lučici, pa se nama s tem ne ljubi ukvarjati. Pa še vhod je plitev, večji del med svetilnikoma je primeren samo za dingi, le tik ob valobranu je okoli 2m globine. Potrebna je previdnost. Bova raje kdaj drugič vplula.

In kam greva jutri?

zaliv Orfos na Tilosu; sidro globoko zakopano v mivko

krepro uro pod vodo, nič takega, da bi rekla vow ... posledično tudi skoraj nič fotk

ob štirih popoldne se sonce skrije za gorami; fotka iz morja

...je tako hitela, da je čisto zaprašila naokrog

na pol votlina na plaži; ljudje pustili za seboj spet smeti

neki ostanki nekaj na pol narejenega works in progress

do plaže Orfos se lahko pride tudi z vozilom, ampak bolj jeep varianta

eno samo samcato drevo na vrhu hribov

5. november 2021, petek

Ag. Antonios - Kamara, Tilos

Ko jutraj pomolim glavo na prosto, je že toplo. Dan sicer ni tako brez oblaka, kot včerajšnji, je pa podobno topel. Pri zajtrku v kokpitu se spogledujeva s senco pod tendo. Novembra. Morje pod barko je kristalno čisto, na 8 m oddaljenem dnu se v popolni bonaci vidi vsaka podrobnost. Tudi veriga se je potopila v mivko, sidro pa sploh. Odlično sidrišče za južne vetrove. Vendar. Nekam bi se premaknila. A kam? Med zajtrkom modrujeva. In se odločiva, da ostaneva na otoku. Ni vetra, daleč pa ne bi motorirala.

Plujeva ob zahodni obali in pod klifi ni interneta. Razumljivo. Ni ga, vse dokler ne plujeva pod samostanom, visoko na prepadnem hribu, sredi ničesar. Tu signal je. Tudi razumljivo, tamkajšnji prebivalci morajo vendar biti svojemu šefu ves čas dosegljivi. Na klic!

In interneta spet ni, ko prideva v zaliv za ovinkom. Je pa to prečudovito zaliv. S prečudovito plažo. In prečudovito avtomobilsko gumo točno na sredi te plaže. Sic! Vse to mora biti prečudovito, če ne drugače, tudi zato, da lahko po plavanju popravljam outboard po navodilih maherja Maherja. Ma, kaki pumpica, dizo imaš zamašeno, mi je povedal Andro po telefonu. Pa sem se lotil uplinjača in očistil dizo. In motorček spet prede. Voila! Hja, to je tako, če znaš. Če ne znaš, pa veslaš. Deset minut dela v kokpitu, od orodja pa izvijač in ključ številka deset. In šivanka. Popravilo pa tako zapleteno, da sem ga znal opraviti celo jaz in to sredi morja na guncajoči se barki. Če veš, v katerem grmu tiči zajec...

Vesna med tem uživa pod vodo med raki in hobotnicami. Morje je sicer za kakšno stopinjo hladnejše, kot pred dvema tednoma na Rodosu, a za neopren še ni potrebe. Sicer pa, pri 22-23 stopinjah na Jadranu plavalci veselo čofotajo in niti ne pomislijo ne, da bi to znalo biti hladno.

Potem se premakneva okoli ovinka, pa ne na sidrišče pred Eristosom, kjer sva nekajkrat že bila, ampak v sosednji zaliv. Dno me preseneti, sama mivka na nekaj metrih globine, veliko prostora. Sem lahko prideva tudi sredi noči. Glede na pozicijo pod visokimi klifi, predvidevam, da tudi ob močnem meltemiju tukaj ni vetra in vala, ker glavina prihrumi po sosednji dolini. Tudi žive duše ni na obali enostavno zato, ker je dostop po kopnem nemogoč. In še nekaj je. Eden zelo redkih osamljenih zalivov, kjer internet deluje zelo dobro. Verjetno mi je zato tudi tako všeč.

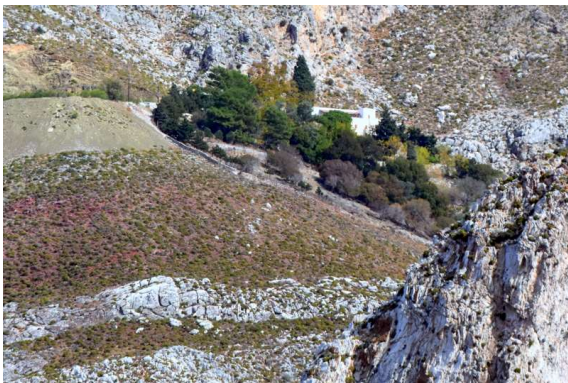
Ponoči pa prvič letos v morju zaznam bioluminiscenco. Spomin na trope, kjer je bilo tega na pretek.

čez noč se je veriga zakopala v pesek

danes večinoma sončno, se pa pozna, da je november, ker nima več tiste moči

in med temi skalami samostan skrit za drevesi in grmovjem

zaliv Limenari na Tilosu ima dve peščeni plaži

a je lahko kakšna plaža, da ni onesnažena?

koralične alge

morski bidermajer

poapnele alge, korale

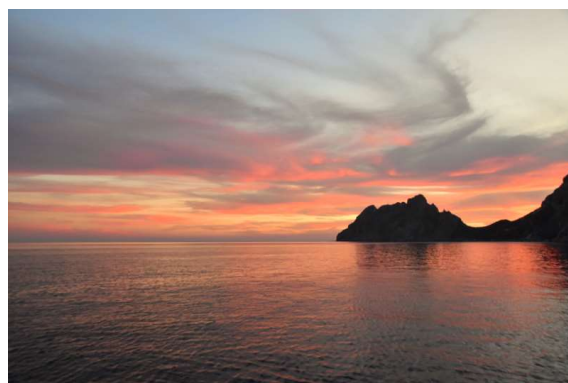
teh invazijskih rakov sem danes videla najmanj 20 .. ne pretiravam !

po uri in pol snorkljanja sem kar malce utrujena

zaliv Kamara na Tilosu kjer bova prenočila

sedeti v kokpitu in občudovati te barve, lep zaključek dneva

6. november 2021, sobota

Kamara - Livadia, Tilos

Kičasto. Termometer kaže (v globoki senci) 28 stopinj. Zajtrk in po zajtrku takoj skok v vodo. Prav paše osvežitev. Vesna se osveži pošteno. Dve uri in pol je pod vodo in se preganja z želvo. Baby želvo, kot takoj doda. Jaz se oddingiram na plažo (kako enostavno je to sedaj, ko motorček dela) in odpravim na sprehod po (skoraj) neprehodni makiji na hrib, kjer je razgled na sosednji zaliv. Mislim sem, da bom sam. Nekaj časa sem tudi bil, potem mi nasproti prideta dva nudista. Hmm, da se ljudje kopajo nagi na samotni plaži, je čisto ok, da pa hodijo po svetu nagi, pa še nisem videl. Očitno še nisem dovolj star, da bi že vse doživel. Na morju se potem srečajo še z Vesno, malo poklepetajo in odplavajo vsak v svojo smer.

Ukvarjam se z letalskimi kartami. Ampak. Saj ne vem, kaj kupiti, ko pa se ukrepi spreminjajo iz minute v minuto. Ablast je spet popolnoma odpovedala na celi črti in strelja v prazno, se mi zdi. Od začetka epidemije ne pomnim, da bi bil en sam smiseln ukrep, in sedaj je spet tako. Saj če se igrajo sami v svojem peskovniku, me čisto nič ne moti. Ampak, zakaj pa s tem svojim neznanjem težijo meni, ki pri vsem skupaj nisem čisto nič kriv? Kakorkoli, klasične variante poceni leta v Benetke ali na drugo bližnje letališče in potem po cesti (železni ali asfaltni) domov, se mi ne zdi pametno kupiti sedaj, ko so razmere spet povsem kaotične. Verjetno bova letela kar v Ljubljano, četudi za nekaj več soldov. S tem si kupiva mir pred teženjem na mejah. Pa še ena zanimivost. Let v Ljubljano je cenejši, kot let v Benetke. In, let v Benetke je direktni, v Ljubljano pa preko Bruslja (zanimivo, da ni preko Lime ali celo Aucklanda). Samo, je potrebno tam prespati. In res si ne želim, da mi kdo soli pamet o maškaradi v hotelu! No, let v Ljubljano, kjer ni potrebno prespati je pa za desetaka dražji od leta v Benetke. Jah, sem se kar malo naigral, kupil pa še nič.

Odločiva se za premik v Livadijo. Plujeva in gledava morje okoli Male. Temno vijoličasto je. Ne vem, ali je to posledica odseva rdečih kamnin na Tilosu, zahajajočega sonca ali planktona, ampak morje je res temno vijoličasto še tudi potem, ko sonce že zaide za horizont.

Pred prazno lučico v Livadiji se v mraku raje sidrava, kot pa veževa. Itak je mirno in itak bova jutri izplula na kopanje. Oštarije v Livadiji pa tudi že vse pozna. Kolikor jih ima sedaj sploh še odprta vrata. Morda se priveževa jutri? Avrio.

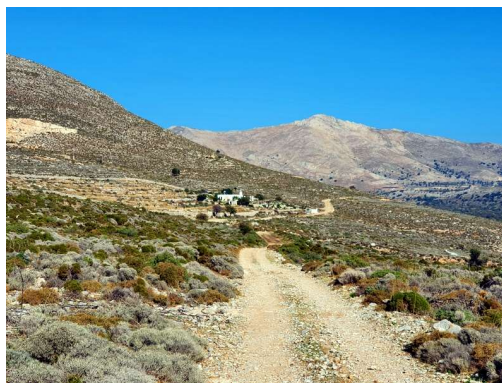
medtem, ko sem jaz pod vodo, se Tone sprehaja po otoku

propadajoča hiša

pogled na zaliv

kamnita pot , kmetija

najprej se je skrivala pod skalo, mini želva, v dolžino ni imela več kot pol metra

... potem je pa hitro zaplavala proč od mene

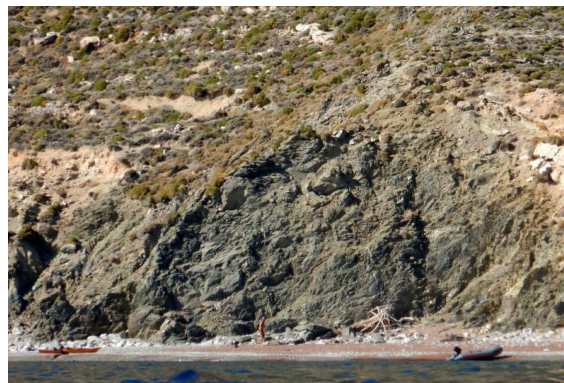
končno spet zelo od blizu hobotnica; še lepša bi bila v loncu

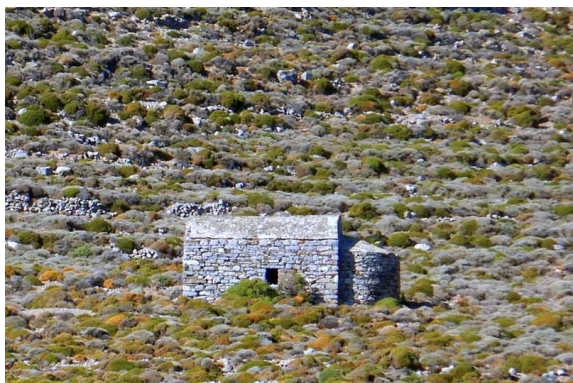
... potem pa še ona pohodi gas in se skrije v luknjo

a je lahko kakšen konec morja, plaže, kjer ne bi bilo avtogum?

eden je priveslal s kajakom iz sosednjega zaliva

zapuščena cerkev

ta koza se je pa 100% zaplezala; ne moreš verjeti po kakšnih človeško nemogočih terenih hodijo

7. november 2021, nedelja

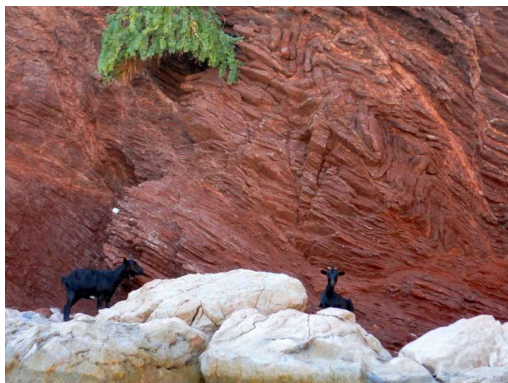
Livadia, Tilos

Spet čudovit dan, ki ga zjutraj najprej izkoristiva za šoping. Internetni šoping. Rešitve leta v Ljubljano so se, ko sva upoštevala vse okoliščine, izkazale kot neprimerne (ali pa predrage). Torej bova letela v Benetke. Tako, kot sva planirala že od vsega začetka. Le, da sem takrat pogledal ta let, ugotovil, da je v redu in bil s tem zadovoljen. Sedaj sem pa, ker imam čas, naredil pravo ekspertizo, ki je zajela deset prevoznikov in petnajst letališč. Ampak, kdaj naj se vračava v Deželico? Tega pa še ne veva. To je ena enačba z več (covid) neznankami. Na koncu se odločiva za konec novembra, dan preden imava obveznosti v Sloveniji. Upava, da Grki do takrat ne bodo zaprli države in da bodo razmere v Sloveniji spet normalne. Naša vlada, ki dela dobro, je dosegla to, kar drugim vladam ni uspelo. Slovenija je prvak sveta, nesporna zmagovalka okuženosti s covidom!

Prestaviva se na kopanje. Spet lep zaliv (na srečo ni prečudovit) s kristalno čisto vodo. V popolni bonaci se ves preznojen takoj vržem v morje. Paše! Vesna gre pod vodo za dolgo časa. Ker je vreme mirno, si lahko ogleda obalo, ki bi bila v času meltemija zaradi vala nedostopna. In ko se vrne, je meni spet vroče in mokra ohladitev spet paše.

Prenočila bova v luki. Sinoči je bila privezana ena barka in spodobi se, da jo danes zamenja Mala. Luka brez plovil res ni prava luka. Pa se kasneje privežeta še dve barki. Prava gužva. Kar pa ne drži za oštarije. Popoldan je vse zaprto, zvečer delata dve. Večinoma za domačine. Nobena ne nudi turističnega ribjega menija. Samo meso. Najprej sediva v družbi 15 mladih fantov. To so, statistično gledano, vsi fantje treh letnikov na otoku z 800 prebivalci. Najbolj je nad gosti navdušena kelnerica. Naročila pobira krepkih 15 minut. Z vsakim posebej se mora pogovoriti o vseh podrobnostih naročila. Naročajo giros in pivo, itak. Ko se premakneva v kafič na drugi karaf kokkino krasi, sediva v družbi desetih žensk (tokrat niso vrstnice, od 25 do 85 let jih štejejo).

In še najpomembnejše dejstvo. Tilos je eden izmed nekaj grških covid-free otokov. Pa to za mene niti ni tako pomembno. Pomembnejša je posledica tega. Zelo pomembna posledica. Ta otok je mask-free! To v današnjem času edino šteje. Tukaj me ne buzerirajo z nebulozami. Tako lepih krajev res ni veliko na tem današnjem prestrašenem in ponorelem svetu. Ju-hu-hu!

koze so me zvedavo opazovale, ko sem kukala ven iz vode in jih fotkala

Tone si je danes večkrat privoščil plavanje; na soncu je bilo kar krepko vroče za ta letni čas

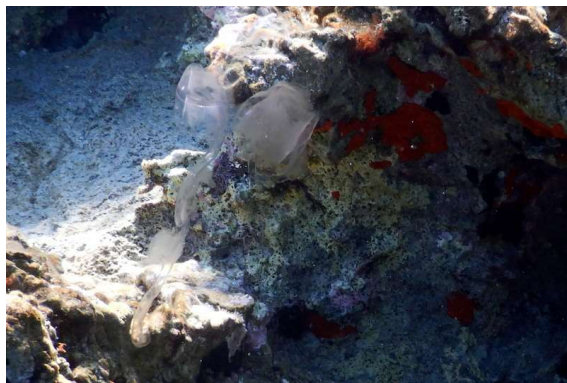
lion fish počiva in čaka na lov pozno popoldne

danes je bil dan morskih zvezd; najmanj 10 sem jih naštel;

zvezda se skriva

rebrače se hranijo z ikrami in drugimi vrstami planktona in tako uničuje ribji življenjski cikel

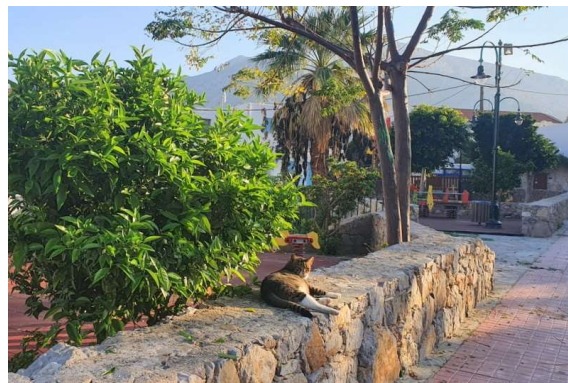
v tem zalivu je bilo danes veliko rebrač *Mnemiopsis leidyi*, tujerodna invazivna vrsta iz rodu zooplanktona; 3 ribe/rebrača se je zvila v trojko :)

črnoglava babica

črnoglava babica si zasluži dve fotki, saj sem jo letos prvič videla

martinčkanje

99,99% lokalov, oštarij zaprtih ... nekateri pa zaprejo tako, kot bi hurikan prihajal

mačka čaka na ulov ribiča

8. november 2021, ponedelje

Livadia - Stefanou, Tilos

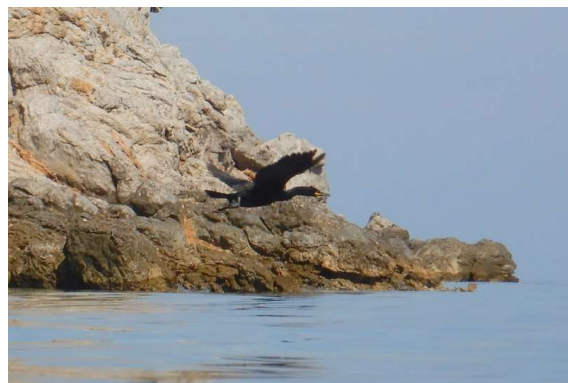
Še en v nizu lepih in brezvetrnih dni. Danes je sicer na nebu nekaj koprenaste oblačnosti, je pa še vedno lepo toplo. Ob lepih dnevih midva delava. Vsaj dopoldan. Opoldne se odpeljeva na kopanje. V zaliv, dobro miljo oddaljen od luke. Skrit je očem, a ni skrit internetu. To je kot nalašč za naju. Itak je pa popolna bonaca in ni smiselno daleč pluti. Pa še morje je tukaj toplejše, kot drugod. Vesna je tako ostala pod vodo dve uri in pol.

Po kopanju je na vrsti braaiada. Zamrzovalnik je počasi potrebno izprazniti. Vprašanje, kolikokrat bova še imela priliko zakuriti. V lukah se to ne da. Vesna ima pa od včeraj, poleg mesa, še gratis jajčevce. Ko sva sinoči hodila po vasici, je mimo pribremzal domačin s pickupom in na vsak način hotel prodati nekaj domače zelenjave. Jasno, cene so trojne tistim na tržnici. A tu ni tržnice. Nekaj kumar za solato sva kupila in za po vrhu dobila malancan.

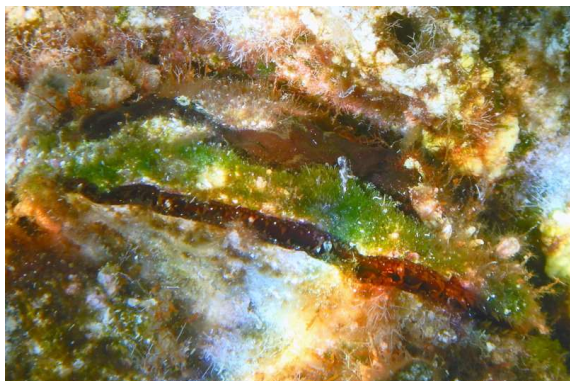
Planirala sva, da se zvečer vrneva v luko, pa se nama ne da. Kar tukaj bova prespala, saj je popolnoma mirno, čeprav je to roadstead, odprt na meltemi. Kadar meltemi je, danes ga ne bo.

plaža, ki je dostopna le z morja

ni me hotel počakati, da pridem bližje in ga fotografiram

danes sem večkrat videla ostre zobe

kraljično težko dobiš v objektiv, danes se mi je pa ves čas nastavljala, ko sem hotela fotografirati mureno ...

ta murena je morala biti pa zelo velika; vsaj 10cm v dolžino so bila usta; je nisem preveč dražila, zobje so zgledali zelo grozeče

po dežju so grmovja oživila; za koze velik raj

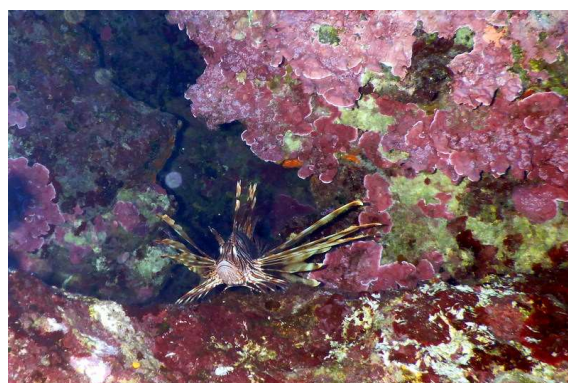
čeprav so naokoli same skale in je plaža z večjimi kamni, je dno pretežno peščeno (mivka), na nekaterih koncih pa trava

toliko majhnih odprtih vetrnic pa še nisem videla na kupu kot travnik poln cvetlic

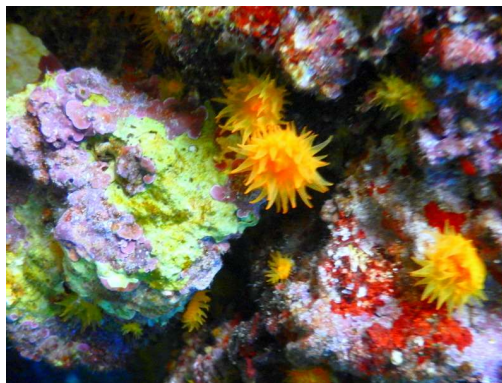
je bilo pa izredno težko fotografirati, ker je bilo ravno toliko vala, da je bilo težko izostriti

danes videla tri lion fish; vedno tako namrgodeno gledajo

nešteto mini jam, zelo raznolika obala

.... barv pod vodo kolikor hočeš

9. november 2021, torek

Stefanou - Livadia, Tilos

Popolno brezvetrje je in temu ustrezno je tudi valovanje morja. Ni ga. Čisto nič ga ni. Tako mirno morje redko vidim. Zapeljeva se do konca zaliva in spotoma najdeva še nekaj predelov, kjer bi se lahko sidrala za kopanje. Sidrava se in potem takoj v vodo. Obema se zdi toplejša, kot pred dvema dnevoma. Ko preveriva, je res. Za eno stopinjo se je morje ogrelo in jih ima krepkih 23 stopinj. Novembra. Neobičajno je in možno le zato, ker je že nekaj dni popolna bonaca in sonce uspe ogreti vrhno plast vode.

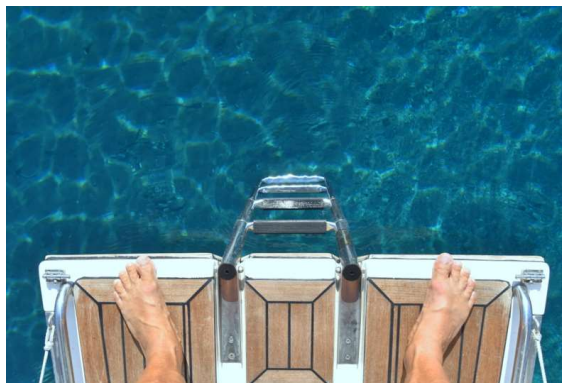
Na koncu zaliva ni neta in čim prej bi se rada vrnila nekam, kjer je. Prekletstvo dela. Sicer pa je za beleženje dogajanja spet en dolgočasen dan. Jaz plavam nekaj minut, Vesna nekaj ur. To je vse. Počasi se spremijam v tistega, ki vsak dan za zajtrk pije kavico. In to vestno zabeleži, da so o tem sila pomembnem dejanju seznanjeni vsi.

Priveževa se v luko. Proti jutru naj bi začelo pihati in jutri naj bi bilo vetrovno. Ne bo za kopanje, zato je vseeno, če sva na privezu. No, še boljše je tako, greva vsaj lahko malo naokoli. Priključiva se na elektriko, predvčerajšnjim sva se naučila, da je tu vse zastoj. Pa sva se narobe naučila. Pride inkasant. Privez je gratis, elektriko pa je vseeno treba plačati. Enkrat. Ne glede na to, koliko časa bova ostala. Fair enough. No, tudi vodo bi bilo potrebno plačati, samo vodo lahko narediva sama, če imava elektriko.

Preostanek popoldneva delava, zvečer greva na kozarček. Da sva vsaj malo med ljudmi.

današnje sidrišče za kopanje

vsak kamenček lahko vidiš.... lestev pripravljena, gremo

danes je bil spet dan morskih zvezd

en krak manjka, kdo ve v katerem boju ga je izgubila; malo sem ji nagajala: obrnila na hrbet, pa se je hitro spet nazaj postavila ...

večja, starejša želva mi je hitro pobegnila izpred oči

tam daleč proč je Mala

take stvari me žalostijo, ko jih vidim pod vodo; le kako so zašle na ta zapuščeni konec?

pogled iz vode

mehurčki na vodi

koze na obali

drobne vetrnice cca 1cm velike so vedno globoko v kakšni temni luknji,jami, zato mi ne uspe zelo izostriti fotke

v enem zalivu sidrana, preplaval pa še tri zalive; danes v morju 2,40 ure; danes prvič oblekla neopren, ker za tako dolgo snorkljanje me na koncu kar zebe

10. november 2021, sreda

Livadia, Tilos

Just another day in a paradise (paradise aka covid-free island). Na otoku so nošenje mask, razkuževanje rok in podobne neumnosti z dekretom lokalnih oblasti prepovedane. Zapovedano je druženje po lokalih in objemanje znancev v pozdrav. Mediteran, kot je nekoč bil! Očitno so ukrepi, ki jih sprejema naša bankrotirana vlada povsem napačni. Zapovedati bi morali žuriranje in ne zapiranje med štiri stene. Dokazano potem ne bi bilo covida v Deželici. Dokaz je živ in se nahaja na tem otoku. QED.

V raju je danes na sporedu veter, precej močan veter. Čarteristi sicer izplujejo po njihovem mesece v naprej predvidenem urniku, midva ostaneva. Jaz se zato odpravim na sprehod v Mikro Horio, vasico 300 m nad morjem in nekaj kilometrov oddaljeno od luke. Zapuščeno vasico. Zapuščeno, razen cerkve in kafiča v sezoni. Za cerkev je sezona celo leto, za kafič le, ko so turisti. Ostanki hiš, ki so jih domačini začeli zapuščati leta 1940 pa so slabše ohranjeni, kot tisti, ki so jih zapustili ali opustošili pred nekaj tisočletji. Tako nekako izgleda, kot Machu Picchu, ki ga prebivalci tudi niso zapustili kaj dosti prej, kot tile tukaj. Ej, gradbeniki sodobnosti, gradbeniki sodobnosti, kaj je z vami? Do vasice duhov vodi ganc nova cesta, pred dvema letoma je bila zgrajena. Tokrat za spremembo ne z našimi sredstvi. Ampak, ko smo že pri gradbenikih, asfalt je po dveh letih že razpokan ob beli črti na sredini ceste. Očitno niso predvideli, da se asfalt na vročem soncu širi in krči drugače, če je pobarvan z belo barvo, ki odbija vročino. Le kako bo to izgledalo čez deset let? Potrošniška družba?

Popoldan sedim na sončku v kafiču v luki, pljuckam pive, kadim pipico in opazujem ferry. Katamaran. V precej močnem bočnem vetru (imamo wind warning) naredi pit stop. Pred lukco se zasuka, spusti krmno rampo, v minutki razloži in naloži svoj tovor (brez, da bi se privezal) in s polno hitrostjo 30 vozlov odbrzi naslednji luki nasproti. Port policaj, ki mi je delal družbo v kafiču in je tu v službi, da enkrat ali dvakrat na dan pomaga pri privezovanju ferryja, to opazuje z eno roko v žepu in drugo na telefonu. Mesedžira, ne da se motiti.

Zvečer pa spet malo v life. Tokrat na tilos (aka simi) šrimpke in glažek grškega domačega vinca (not exactly French wine).

port policaj se na delovnem mestu ravno ne pretegne

Mala danes ostaja edina na privezu

eni službujemo, drugi se pa sprehajajo cesta do Mikro Chorio

Glavna znamenitost Mikro Chorio je grad, ki so ga v 14. stoletju zgradili vitezi svetega Jona

Edina stvar, ki je preživela, je čudovita pobeljena cerkev, ki dominira nad vasjo s pogledom na dolino in morje

Po letu 1940 je bila vas postopoma opuščena in večina prebivalcev se je preselila v Livadijo. Danes so vidne le ruševine impresivnih zgradb in kamnitih hiš.

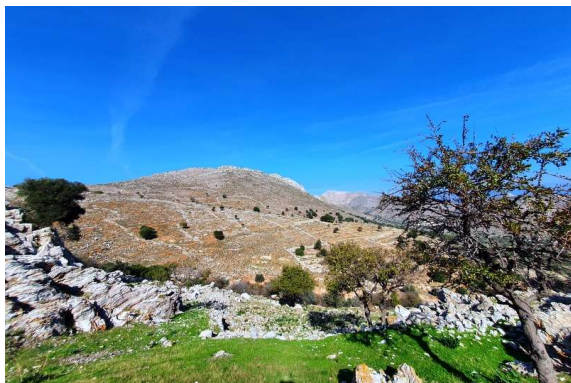

Med ruševinami vasi stoji majhen lokal, ki deluje le poleti

Vsekakor je enkratno doživetje uživati v pijači in se hkrati čuditi po uničenih soseskah Mikro Chorio

pred slabimi 14 dnevi je tudi tukaj deževalo in vse je ozelenelo kot bi bila pomlad

domačini v večjih lokalih, nemehurčkasto se družijo

11. november 2021, četrtek

Livadia, Tilos

Nekaj vetra in vala je ostalo dopoldan in Vesna se je odločila, da ne gre plavat. Dan bo izkoristila za delo. No, če ona ne bo plavala, potem lahko ostaneva na privezu. In jaz grem lahko na sprehod.. Tokrat se odpravim na ogled še enega ghost towna. Gera. Pravzaprav me je bolj, kot sama zapuščena vas, pritegnil zaznamek na guglovih mapah, da so v bližini tudi ostanki antičnega mesta Gera.

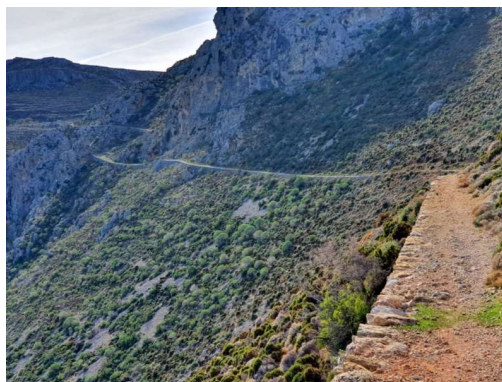
Najprej je cesta asfaltirana, potem je makadam, sledi mulatera in na koncu brezpotje. Sprehod je precej atraktiven, razgledi izpod skalnih previsov, lepi in kar je najpomembnejše, na celi poti ne srečam žive duše (saj koze menda nimajo duše, ali kako?). Do vasice Gera so zgradili prav spodobno mulatero, ki je precej bolje ohranjena, kot italijanske iz prve svetovne vojne v Posočju. Pravzaprav je ta tukaj ohranjena v popolnosti. Kar pa ne drži za vasico, ki je en kup razvalin. In še manj za antično Gero, ki niti kup razvalin ni več. Točneje, sploh je ni. Vsaj sredi brezpotja, tam kjer jo je postavil gugl, je ni.

Štiri dobre ure je trajal sprehod, dolg natančno 23.332 korakov in ob povratku sem na dušek izpil liter in pol vode ter se takoj odpravil na dvojno pivo v bližnji kafič. Ja, kljub temperaturam malo nad dvajset stopinj, sonce še vedno lepo greje in izsuši človeka. In to na tak dan, ko se to niti slučajno ne bi smelo zgoditi. Danes je namreč štajersko novo leto, drugod poznano pod imenom martinovo. Razumljivo je torej, da se z Vesno zvečer udeleživa praznovanja tega največjega slovenskega praznika. Vsa slovenska diaspora na tem otoku je zbrana in veselo nazdravlja.

Po večerji eni v kino in drugi nad križanke. Jutri zgodaj vstajava in z južnimi vetrovi kaniva potovati na sever.

pogled na Livadio

po mulateri do zaliva kjer sva se en dan prej sidrala; Tone prehodil 17 km in 150nm

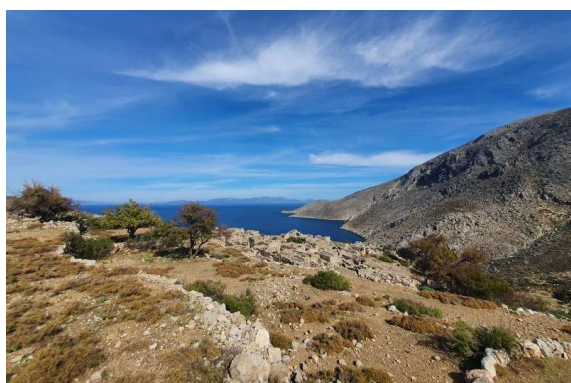
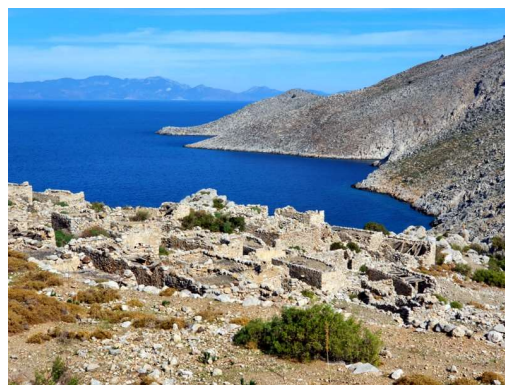
ko sva bila v zalivu sva videla, da obstaja pot

vse tole sem dan poprej presnorkljala

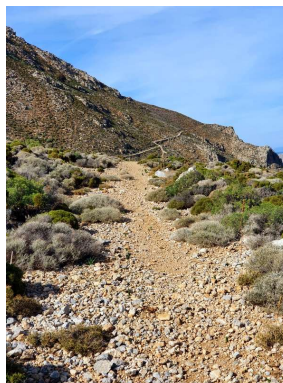
zapuščena vas Gera

na vrhu si na eni strani videl v ozadju otok Rodos, na drugi pa Kos

tukaj sva bila en dan prej sidrana

superge, hribovski čevlji so primerni za to pot

12. november 2021, petek

Livadia, Tilos - Pothia, Kalimnos

Po planu vstaneva, se odveževa in izplujeva. To je v redu. No, ni pa vse v redu. Ni vse po planu. Namesto, da bi naju od zadaj gnal veter, naju od znotraj žene motor. 1-2 Bf čisto od zadaj je pač premalo za kaj več, kot 2-3 vozle hitrosti. Sprememim cilj. Namesto na Kos greva na Giali na sidrišče. In se naredi val. Pa še enkrat spremenim cilj, greva na Nisiros v luko. Končno se naredi še težko pričakovani veter. Spet sprememba cilja. Cilj je Kalimnos. Pa veter od zadaj umre. Bejž se solit, ne menjam več plana! Pospravim jadra. In se rodi veter od spredaj. In spet dvignem jadra. No, tukaj se zgodba konča. Od zahodne obale Kosa do Kalimnosa imava končno prijetno in hitro jadranje v 3 Bf orce.

Na Kalimnosu naju marineri že čaka, da pomaga pri privezovanju. Plačilo priveza je napitnina. A ja? Kaj pa elektrika? Voda je zastoj, pove. Ok, kaj pa elektrika? Elektrika avrio. Za to je zadolžen drug možakar, je strumen v odgovoru. Ne glede na tako prerokbo, se možakar, elektrolog po nazivu delovnega mesta, takoj, ko smo lepo privezani, primaja naokoli. Ampak. Stebriček ne dela. Dela pa stebriček precej stran od nas. A-joj! A štrikolog tega ni vedel, da je to moral povedati elektrolog. Specialisti... Prestaviti se je potrebno, ni druge.

Potem se prestaviva še enkrat. Danes zadnjič. Prestaviva se v zelo spodobno birtijo z armenskim kelnerjem. Takoj smo na »ti«. Že tako ali tako naročiva precej preveč (ker sva lačna in ker kelner zna delati zgodbe iz hrane) in na račun hiše dobiva še dodatne pakete hrane in pijače. In, moram priznati, za grške razmere je vse zelo okusno in obilno. Tako tisto, kar sva sama naročila, kot tudi tisto, kar sva dobila za zraven. Na srečo se lastnik psarotaverne, ki je ustanovni kapital pridelal v Avstraliji, ni tam učil tudi kuhati.

... še malo, pa pristanemo na Kalimnosu

pomoli samevajo, ni jadralscev

sonca odhaja vedno bolj zgodaj spati

Kalimnos je eden najbogatejših otokov v Grčiji

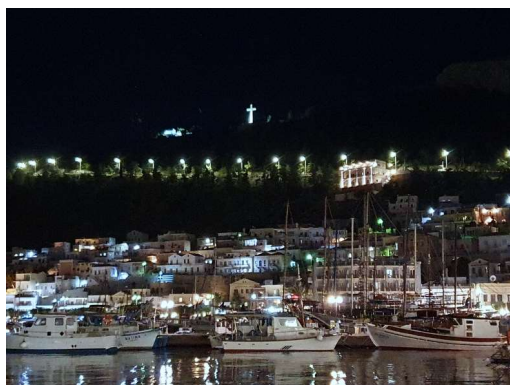
Mala na privezu v Kalimnosu

večerni sprehod po mestu; otok ima cca 16.000 prebivalcev

kip zmage

Kalimnos by night

Kalimnos otok spužev; lastnica mi je razložila postopek obdelave spužev

zapuščena/mogoče zaplenjena jadrnica

starejša moška družba premlevala današnje dogodke na otoku

na račun hiše surove školjke z limono, panakota, vroč raki z medom; predjed feta v testu z medom in sezamom, tuna v omaki odlična, hobotnica in manjše ribice (aka girice), vse brez pripomb

13. november 2021, sobota

Pothia, Kalimnos

Nikoli še nisva imela rentiča na Kalimnosu, pa sva si rekla, da ga vzameva danes. Cena v posezoni je zelo ugodna, 19 evrčkov na dan. In tako se odpeljeva na izlet.

Google nama nesebično pomaga. Samo, ne zna. Ne ve, kako naju pripeljat iz mesta. Kar krožimo in krožimo po istih ulicah, dokler po končanem tretjem krogu, teti v telefonu vljudno razloživa, da naj bo malo tiho in se odpeljeva po svoje. In nekako prerineva ven iz mesta. Dobesedno prerineva. Tako napornega mesta v Evropi še nisem srečal. Še dobro, da sem mestno vožnjo treniral v Manili. Tu je (skoraj) hujše. Ceste so ozke, neoznačene in samo domačini vedo v katero smer se vozi po kateri cesti. V obe smeri ne gre. No, še v eno smer gre zelo težko. Uličice so široke za avto in pol in vse zaparkirane. Če so široke samo za avto, so zaparkirane z motorinčki. In v teh uličicah je vse živo (ok, ni kur in koz, drugo je pa res vse).

Ko se po dolgem času nekako le splaziva iz mesta, je bolje. No, malo bolje. Dokler poslušava gugla, je malo bolje, ko ga nehava, je precej bolje. Večino navodil je bilo potrebno preslišati in voziti po lastni presoji. Enkrat sva ga še nekritično poslušala in se zaplezala. Komaj sem se odplezal iz vijugaste pešpoti, na obeh straneh ograjene z visokim zidom. In brez izhoda. Še, ko sem končno uspel nekako obrniti na enem 90 stopinjskem ovinku po metodi "centimeter po centimeter", me je telefon še vedno nadiral, da naj se vrnem, da on že ve, kam je treba. Šele, ko sva se končno prebila na podeželje, je bilo v redu. Za primerjavo, o kakšnem mestu je govora: cel otok Kalimnos ima toliko prebivalcev, kot Domžale. To je ena tisočinka Manile.

Dan je lep in topel, malo nama je žal, da sva ga zapravila za potepanje po kopnem, ko bi se lahko prijetno kopala. A je, kar pač je. Saj bo še kak tak topel in sončen dan, računava. Precej razvejan otok ima kar nekaj globokih zalivov, nekateri so opremljeni z (zastonj!) bojami in ko v enem izmed takih zalivov pobarava oštirja, če ima sedaj še odprto, se iz njegovih ust usuje plaz besed o vsem živem, odgovor na vprašanje pa dobiva šele po tretjič ponovljenem vprašanju, of-korz-ajm-oupn-ol-je. No, ne vem, če bova prišla in ga cel večer poslušala, res ne vem. Kar naj ga poslušajo plezalci, ki jih je ogromno na previsnih stenah. Ti so nastanjeni v hiškah-šotorih v njegovi bližini. Podobno naselje sva videla (in tam tudi prespala) v Namibiji sredi puščave.

Kosiva v Vathiju, fjordastem zalivu z lučico, ki je poleti vedno nabito polna. Sedaj bi se nekako dalo privezati, pa nisem siguren, če je dovolj globoko. Ko gledam v morje, mi izgleda nekako na meji. Domačini pa ne vedo, zanimivo. Ali pa nočejo vedeti. Med tem, ko sediva za mizo, vpluje jadrnica, se spravi k privezovanju in še preden se dotakne obale, tudi izpluje. Verjetno je res preplitvo.

Zvečer še sprehod po rivi in pristanek v oštariji, kjer ima wifi blokirane porte za download filmov. Pa sva plačala za večerjo in dobila - samo večerjo brez filmov. Spet se je izkazalo, da je najcenejši net tisti, ki ga plačava neposredno providerju in najdražji tisti, ki ga nudijo birti pod zvonečo znamko »free wifi«. Je pa oštir verjetno že plačal kazen zaradi nespoštovanja državnih ukazov. Od vseh gostov je zahteval certifikat PCT na telefonu. Prvič sem to videl in sedaj končno mislim, da razumem, o čem govori vesoljna Slovenija.

Vilchadia, na jugu otoka

pogled na luko glavnega mesta Pothia otoka Kalimnos ...

v mestu Pothia živi večina prebivalcev, vsaj 12.000; ozke ulice med hišami, neprimerne za vozila

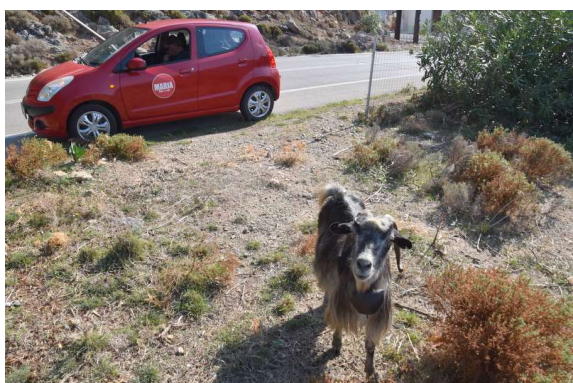
stopnice iz počitniške hiše so napol razpadle; da prideš do plaže si moraš pomagati z vrvjo :); verjetno samo plezalci tukaj domujejo

cerkev sredi ničesar v steni, blizu Kantouni/Panormos

otok Telendos, menda se je ob potresu odcepil... letadvapatr nazaj ... menda, legenda ali resnica? na otoku živi cca 90 prebivalcev

fehtar kozliček mi je bil ves čas za petami, ko sem fotografirala;

Palionissi kjer je kamp s hiškami/šotori; sedaj trenutno zaprt

plezalcev veliko, sedaj je pravi letni čas za plezalni turizem

Vathi, prekrasen zaliv

otoček in sredi otočka cerkev, blizu Pothie, zraven ribjih farm

ribje farme blizu Pothie

14. november 2021, nedelja

Pothia, Kalimnos - Xerokampos, Leros

Natočiti vodo ali je ne natočiti, to je sedaj vprašanje. Ne ljubi se mi štimati cevi za sto litrov. Pa gre Vesna po kruh in vrniti avto in imam čas, ki ga je potrebno nekako izkoristiti. Water is for free, mi je zagotovil štrikolog ob prihodu. In, res je zastoj. Je pa ena malenkost, ki mi je štrikolog ni omenil. Voda iz pipe ne teče. Grčija, pač.

Odmotorirava do otoka Telendhosa na zahodni strani Kalimnosa. V pilotu piše, da je sidranje (skoraj) nemogoče. Tudi ustno izročilo, ki sva ga dobila včeraj, pravi enako. Baje so pa boje. No, boj nisva našla, sva pa v popolni bonaci našla nekaj mest z mivko na 10 m globine, kar je v danih razmerah čisto v redu (ob močnem meltemiju pa verjetno ne bi bilo). Pa se ne sidrava. Na obali ni ničesar, kar naju bi pritegnilo toliko, da bi se tja odpravila z dingijem. Pa še vreme je rahlo oblačno.

Tudi Emborio na Kalimnosu preskočiva in se sidrava v zalivu Xerokampos na Lerosu. Nekoč so bile tu boje, ki jih ni več. So pa bloki na tleh. Malo previdnosti torej ni odveč.

Danes na obalo ne bova odšla, mogoče avrio. V Kalimnosu sva se opremila z ribami in te so na Mali tradicionalno boljše, kot po tavernah. Vsaj zame. Za Vesno malo manj. Ona ima s pripravo delo. Na sporedu je bila hobotnica v solati za predjed in potem na izbiro: monk fish (žaba), red snapper (rdeči hlastač) in red mullet (kocimura, trilja, bradač), vse prvovrstno, pečeno na olivnem olju in polito z masleno omako s kaprami. Za ribjo juho je zmanjkalo prostora v želodčku. Ne pa tudi za kozarček rujnega.

Zvečer je na sporedu kino, med potjo sva na telefon naložila nekaj filmov. Del prenosa je častil tudi Cosmote.

Marije na rentacarju še ni bilo v službo, pa sem šla malo naokoli; v cerkvi maševali, vklopili zvočnike, da preglasijo skakajoče otroke zraven cerkve

dva taka čolniča v naravni velikosti sta zraven cerkve

izredno veliko kipov v mestu; brez Pozejdona pa ne gre

vse gusarske ladje počivajo na privezu

nič kaj lušten občutek, ko se jata galebov v tebe zapodi

Kalimnos in cerkve na nemogočih koncih

Kalimnos ima veliko otočkov okoli sebe; in kaj drugega bi pričakoval kot eno večjo in eno manjšo cerkvico na tem otoku

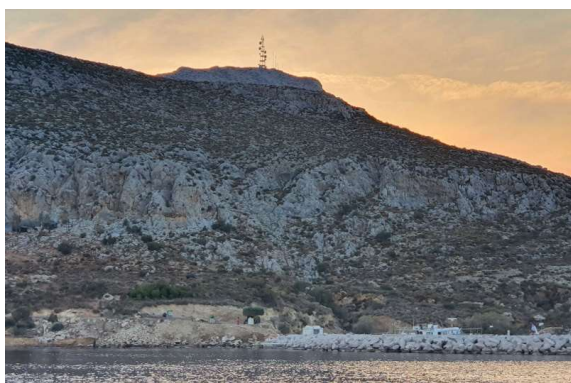
za 2,5 eura te pelje brkača iz Kalimnosa na Telendhos

Telendhos ima le 90 prebivalcev; kar nekaj oštarij in prenočišč je možno najti na tem majhnem otoku

Telendhos

na obali Xerokamposa je slišati koze, ovce, otroke in kakšnega ribiča, ki si navija glasbo med plovbo

današnja kočerja, juha in nekaj hobotnice ostane še za jutri; bilo je dobro; žabe še nisem videla tako očiščene v ribarnici

15. november 2021, ponedelj

Xerokampos - Plakouti, Leros

Lepo sva spala, ni bilo prehladno. Tega sem se malo bal. Morje s svojimi 21 stopinjami pač naredi svoje. Je pa zjutraj, ko posije sonce, vseeno topleje v kokpitu, kot v podpalubju. In bolj prijetno je tudi biti zunaj.

Ampak. Ponedeljek je in telefoni neusmiljeno zvonijo. In maili uletavajo. Ura je že pol dveh popoldan, ko končno uspeva dvigniti sidro in izpluti. Izpluti v veter. Čisto brez izkušenj s plovbo v veter sem, izgleda. 12 milj (zračne linije) sem si zadal za danes, pa se kmalu izkaže, da bo že krepka noč, ko bova na cilju. Napredovanje točno proti vetru in valu ni tako hitro, kot bi si želel. Pa še dokaj močan nasprotni tok sva imela. Obrate v veter delava na 110, morda celo 120 stopinj, toliko naju odnaša tok. Ni druge, kot da se ustaviva na dobre pol poti in počakava na jutri.

Zaliv pozna od prej, tukaj sva lani preživela močan južni veter. Upam, da bo dober tudi za zelo zmerni meltemi (3 Bf), ki je napovedan za ponoči. Prostora je dovolj, itak pa sva v tem letnem času sama.

Zvečer še skok v kino (brez mask in PCT pogoja) in dan je pod streho.

še nekaj fotk iz Kalimnosa; spomenik potapljača - nabiranje spužev

malce drugačen prometni znak: ovca ali koza?

ciklame....sredi tega kamenja

16. november 2021, torek

Plakouti, Leros - Koloura, Lipsi

Slabo sidrišče sem izbral za meltemi. No, saj hude izbire res nisem imel, ker sva bila pozna. Prej bi morala izpluti. Nekaj vala imava zjutraj na sidrišču in zato takoj po zajtrku izplujeva.

Pa spet ne gre vse po planu. Veter je precej refulast (tukaj refuli trajajo okoli pol ure) in ga imava 3-5 Bf, med 9 in 20 vozli, torej. In proti Lipsiju orcava. V 3 Bf ima Mala lahko razpete vse cotice, v 5 Bf pa morajo biti jadra močno-močno skrajšana. Naj to počnem? Nak, to ni gentlemansko. Za povrh mi je nagajal še avtopilot (hotel je voziti pod pravim kotom na nastavljeno smer). To se mi je nekoč že zgodilo in pomagal je samo čas, po določenem času je bilo spet vse v redu. No, danes je bilo v tem času potrebno narediti obrat. Če obrača avtopilot in jaz poštimam jadra, špila v vseh razmerah. Sva dobro uigrana ekipa. Če pa moram jaz vrteti krmilo, popustiti škoto na eni strani in jo napeti na drugi, je pa zame malo več zabave. In za Raymarinkota počitek. Pa sva tudi to speljala.

Sidrava se na Lipsiju, v mirnem zalivu, ki ga pozna že od prej. Dan je lep, sončen in vetroven. Ker pa veter ne piha pod vodo, greva hitro oba v to zavetrje. Tradicionalno, Vesna za dve uri, jaz za dve minuti. Je pa morje še za stopinjo ali celo dve hladnejše, kot zadnjič. Le okoli 21 stopinj še ima.

Danes oštirji v Grčiji štrajkajo. Proti vladi in proti kovidnim ukrepom. Dovolj imajo zapiranja in maltretiranja z maskami. Ampak. Naju se današnji štrajk ni dotaknil. Zakurila sva roštilj. In po braaiadi zavila v kino. Niti eno, niti drugo ni bilo del maškarade.

sidrišče Koloura na Lipsiju kjer sva danes sidrana

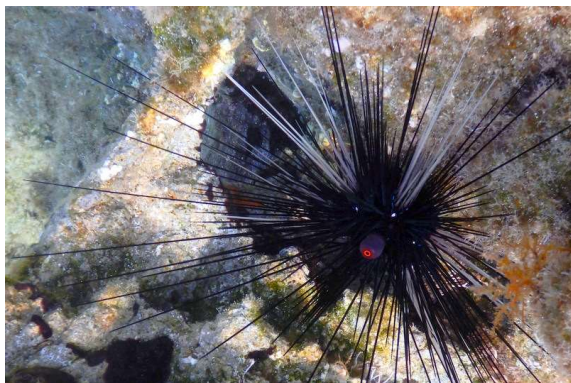
na koncu me je že kar fajn zeblo, tako, da sem malo prej zaključila s snorkljarijo; neopren imam samo s kratkimi rokavi in hlačami

Tone je tudi parkrat skočil v morje, no vsakič za dve minuti :)

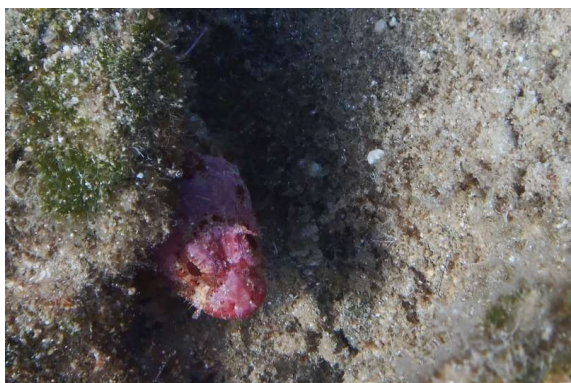
ta otoček sem preplavala okrog in okrog in ena sama revščina, nič zanimivega za videti pod vodo!

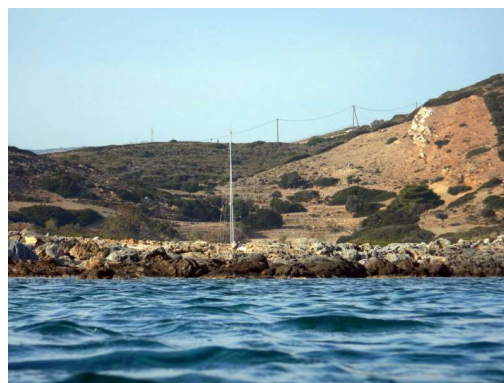
jež, ki ima veliko sivobelih bodic ...

nešteto takih dolgih morskih klobasogromno !!!

komaj sem jo dobila v objektiv, ves čas se je skrivala; neka vrsta babice, močno roza barve

Mala na drugi strani otočka

morska breskvica

Plakouti Leros - lani, mesec prej, je bil kafič odprt in tudi nekaj turistov....danes nikogar

17. november 2021, sreda

Koloura, Lipsi - Makronisi, Arki

Tokrat sva sidrala v popolnoma mirnem zalivu, še vetra se skoraj ni čutilo. Precej bolje je bilo, kot je bilo včeraj. Vendar, kam pa danes? Nekam na kopanje, to že, a kam? Logična izbira je turkizni bazen na Arkiju, točneje poleg otočka Makronisi ob Arkiju. Ni daleč, zato se odpraviva takoj po zajtrku. Plan je bil, da prispeva okoli enajstih, ko je napovedano sončno vreme. Jutro je namreč koprenasto in nič ne vabi v morje.

Timing je bil odličen. Ko sva sidrana je nebo brez oblaka in sonce sredi dneva temu primerno greje. Vesna se odpravi na eno svojih standardnih plavanj, verjetno zadnje letos. Jutri zvečer začne močno pihati, tudi ohladilo se bo in za nekaj dni se je pametno spraviti v eno izmed luk z elektriko. In tukaj se začne problem.

Spotoma narediva mimoplov luke na Lipsiju, pofotkava tablo s telefonsko številko elektrologa in izplujeva naprej proti Arkiju. Ampak. Elektrolog se na telefonski klic ne javi. Na Lipsiju najbrž ne bo nič, tudi vsi stebrički so že spakirani za zimsko spanje in na pomolu ni privezanega nikogar. Telefonski klic na Patmos tudi ne obrodi sadov. Pred leti sva tam celo decembra še dobila nekoga, ki nama je prodal elektriko, sedaj je pa možakar mirno izjavil, da elektrike ni več, ker je sedaj že vinter-sizn. Mala pa ravno v winter season, ko so dnevi kratki in oblačni, potrebuje elektriko. Ko je mrzlo, tudi za ogrevanje. Malo bova sicer še premislila, vendar izgleda, da bova jutri odjadrala kar na Samos. Kam na Samos, se pa sproti odločiva.

Po (verjetno) zadnjem kopanju v sezoni je zvečer na sporedu (verjetno) zadnji roštilj v sezoni. En uležan steak še iz Ljubljane je v zamrzovalniku in nekaj vratovine za dodatek. Charcoal grilled to perfection, bi pisalo v meniju kake birtije z Michelinovo zvezdico. Tudi okus mesa bi bil tam podoben. In kozarček rdečega vina, tudi iz Slovenije, za povrh. Čisto spodoben dan je bil, kljub kasnemu datumu za te zemljepisne širine.

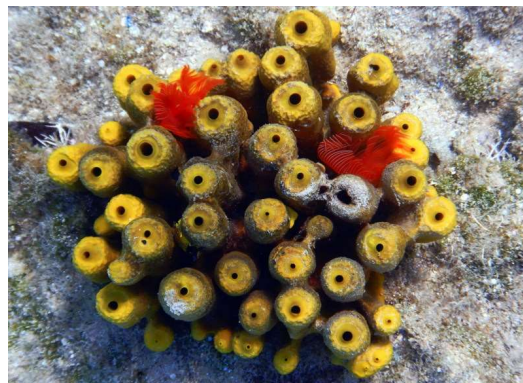
Lipsi, vasica duhov.... vsi stebri za elektriko, vodo so skrbno zaviti

ljudi v Lipsiju skorajda ni videti

Arki, današnje popoldansko/nočno sidrišče in verjetno moje letošnje zadnje snorkljanje

spužve v kombinaciji cevkarjev, lep šopek

ptiči so ves čas čivkali nad menoj

malce sem bila danes razočarana....kot, da so se mi vse zanimive stvari pod vodo skrile :(

vsaj hobotnica se je prišla posloviti in šla nazaj v svojo luknjo

zmrzovalnik je skoraj prazen; še zadnji steak iz Slovenije; pufsek že na krožniku

vžrem v morje olupke od zelenjave in plesniv kruh, pa so ptiči samo poizkusili in izpljunili... izbirljnost pa taka

pogled iz kokpita

18. november 2021, četrtek**Makronisi, Arki - Pithagorion, Samos**

Preden izplujeva, ustekleničiva vodo. V luki tega ne počneva. In potem se zaženeva v veter. Nekaj časa ga je preveč za polna jadra, ko pa zapustiva vetrovni pas okoli Arkija, ga je ravno prav. Tudi smer je v redu in vse kaže, da bova v enem taktu priplula v marino Pithagorion. Pa se mimo pripodi zametek nevihte, pomeša vetrove (ok, pomešani vetrovi so bili zametek nevihte) in kar naenkrat sva obrnjena proti Turčiji. V naslednji uri se potem smer spet povrne v prvotno, a škoda je bila storjena. En takt sva pridelala. Če je bilo na začetku vala za dobrega pol metra, je pod Samosom morje popolnoma mirno. Ni pa to topla plovba. Dolge rokave in dolge hlače sem nataknil, pa še me (skoraj) zebe. Oblačno je in vetrovno. In morje ima še stopinjo manj, kot včeraj. Ni kaj, cena plovbe na sever. No, vsaj ob privezovanju nama je bilo vreme naklonjeno. V marini vlada čista bonaca.

Mihalis nama tokrat dodeli prostor tik ob taverni. Saj, ker naju ne bo tukaj, je to čisto ok, še gostilniški wifi bova lahko kurila. Če pa bi na barki živela, bi imela raje katero izmed bolj mirnih lokacij. Marina je namreč precej redko naseljena, tako po oceni, manj kot pol privezov je zasedenih in lahko bi izbirala.

Po grško se ne mudi s podpisom pogodbe. Avrio. To pomeni v tem primeru v ponedeljek, ker ob petkih se itak ne dela. Točneje, najprej v ponedeljek, lahko tudi kasneje. Se pa zato mudi z Damirom na pijačko. In klepet. V (edinem) kafiču v marini. Pri Marku. Ki pa je tako zelo zaposlen z nami, ki smo (skoraj) edini gosti, da med službovanjem ujame samo enega lignja. S pomola. S harpuno. Težak je njegov život, težak!

Tako, nekaj časa bova preživela tukaj in potem se spraviva na frčoplan in odletiva domov. V okuženo Slovenijo, kot berem. Čas do odhoda bova pa poskusila aktivno izkoristiti.

zadnja plovba Male v letošnjem letu; v 161 dneh je preplula 3.000 navtičnih milj brez problemov

letošnja končna destinacija

vrtnice še vedno čudovito cvetijo

marina Samos

19. november 2021, petek**Pithagorion, Samos**

Najprej na sprehod v Pitaghorio, na frape in sirovo pito za zajtrk. Sam grem, Vesna se ne počuti dobro in bo ostala na barki in počivala. Po kafetkanju na sončku do frizerke. Večina lokalov je zaprtih. Tiste, ki so odprti, si velja zapomniti. Ti so za domačine in ne za turiste. Načeloma so taki boljši in cenejši. Olive se že pobirajo in Igor me poduči, čemu služijo pripomočki, ki sem jih videl pri obiralcih. Pa spet vem nekaj novega!

Sperem barko, na soncu se je še vedno prijetno v kratkih hlačah in bos igrati z vodo. Še posebej se pretebam s ptičjimi dreki na tendi. Ne gredo stran in pika. Gvano. Bila sva na otokih, kjer so celi rudniki gvana, uporabljajo ga v industriji čistil. Zanimivo, da potem nimam čistila, ki bi očistilo prav gvano, hmmm...

Vesna še kar počiva, pa grem k Marku na kavico in pipico. In telefonske klepete s Slovenijo. Vsi sogovorniki po vrsti mi zagotavljajo, da nima smisla, da se vračam, da je spet na sporedu covid teror. Ma, saj ne morem verjeti, saj ne more biti res! Res pa je, da sem tako mislil tudi lani, pa se je potem izkazalo, da so bili opisi stanja prej prenežni, kot prehudi. Mah, bomo videli.

Popoldan je z Vesno hudo. Zavita v nekaj odej in s kaloriferjem, ki ji piha v glavo, leži pred televizijo. In se trese. Hudič je, ker ne veva, kaj je vzrok. Nekaj nalezljivega ne more biti, ker nikjer nisva bila, Anopheles pa v teh krajih tudi ne leta naokoli. Verjetno je staknila uroinfekt, čudno je le, da je ledvice ne bolijo. Bova videla, kako se bo vse skupaj razvijalo in upam, da se pozdravi sama in hitro.

Jutri zjutraj imava napovedane daleč najnižje temperature do sedaj, 11 stopinj naj bi bilo. Glede na to, da je morje še toplo, se ne bojim, da naju bi zeblo in da bom še vedno lahko spal gol, kot vedno. V barki temperatura nikoli ne pade pod 20 stopinj. Če bo potreba, bova proti jutru prižgala kalorifer. Naslednje dni se bo spet počasi ogrelo.

marina je bolj tako, tako vzdrževana, ampak vrtnarja imajo pa dobrega

življenje v marini je več ali manj puščavniško

tovrstnih dekoracij je videti vsepovsod

pogled na marino

20. november 2021, sobota

Pithagorion, Samos

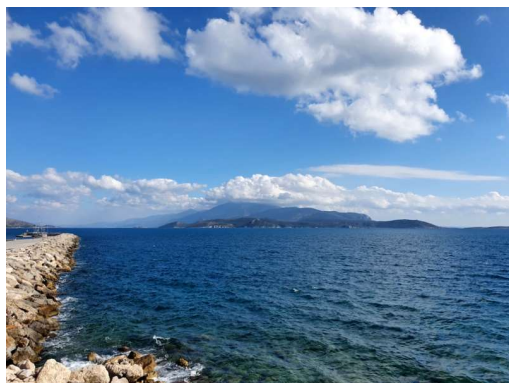
Vesna ni nič bolje. Začenja terapijo z antibiotiki. Računa, da bo v nekaj dneh v redu, ali pa vsaj precej bolje. Današnji dan preživi v postelji.

Sam se odpravim na zajtrk v Pithagorio. In na jutranjo kavico. Prvič grem naokoli v dolgih rokavih. In (ne prvič) sem na povratku do vratu prepoten, čeprav je moj tempo hoje zelo zmeren. Očitno na soncu le ni tako hladno, kot kažejo številke na termometru.

Popoldan se odpravim v Pithagorio še enkrat, tokrat na pozno kosilo. In spotoma kupim Vesni še nekaj malenkosti. Pa v trgovini srečam Damirja, ki me zapelje v en večji market, da kupim še tisto, čerar v lokalni trgovinici nimajo. In potem se ustaviva v marinskem kafiču pri Marku (na pomolu, točno pred Malo) na pivcu in pipici (zame).

Preko dneva sem si na strežnik v Ljubljani presnel nekaj filmov, ki jih nameravam sedaj počasi prenesti na telefon. Šparam. Prenos se izvaja preko zastonjskega wifija. Za en film, bi sicer moral plačati okoli dva evra Cosmoteju. Tako pa plačam Marku pet evrov za isti film, sic. Ampak, dobim pa zato zraven filma gratis pivo.

In tako je pod streho še en lep sončen, a hladen dan. Jutri bo spet topleje, tudi veter bo jenjal in morda se na sprehod spet lahko odpravim v kratkih hlačah in majici (in japankah!). Ni kaj, navada je res železna srajca...

Turčija je blizu

divji žajbelj

na poti do Pithagoria

pot do mesta je po makedamu

21. november 2021, nedelja

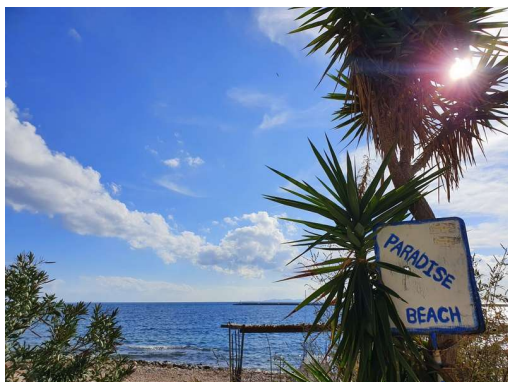
Pithagorion, Samos

Vsak dan se manj dogaja. Se pa Vesna počuti bolje, kot se je še včeraj. No, pravzaprav je to precej pomemben dogodek dneva in bi v resnici moral napisati, da se je zgodilo veliko. Morda bo jutri že lahko odšla na krajši sprehod. Vreme bo lepo, vsaj napoved je obetavna.

Zjutraj se sprehodim do mesteca, pojem zajtrk, pomartinčkam se na sončku, ob kavici posurfam po netu in se vrnem domov. Strašno razburljivo! Popoldan konzerviram watermaker in se od računalnika spravim pred televizor. Vesna je danes popoldan že lahko službovala, kar samo potrjuje, da se ji stanje izboljšuje. Če ona ne more delati, potem je res bolna. Tudi kosilo je skuhala.

Zvečer si skupaj ogledava dva filma. Ameriškega in ruskega. Na podobno temo sta narejena. A kakšna razlika! Ameriški je eno samo poneumljanje, narejeno za gledalce z IQ-jem na nivoju kure brez glave, ruskega bi si pa čez nekaj časa lahko ogledal še enkrat, toliko prepletanja karakterjev in zanimivih obratov vsebuje. In dogaja se v času Sovjetske zveze, ki jo prikazuje tako, kot je takrat (verjetno) bilo. Filma sta iz ZF žanra. No, roko na srce, ameriški je bolj malo ZF, v glavnem je

eno samo pretepanje s pošastjo (v slogu Toma in Jerryja, kjer se razbije in poruši vse naokoli, protagonistoma se pa nič ne zgodi).

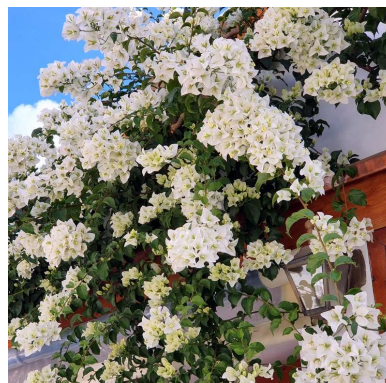
paradise beach: stvar okusa, nekateri so za skale, drugi za mivko...

Stela je očitno šla na počitnice, oštarija sameva....

prazne plaže, nikogar ni videti, čeprav je sončen dan

še vedno v cvetju

frappe na sončku za mene, pivo se ve za koga

popoldne so ulice v mestu kar prazne

poleti po tendo stoli in mize, pozimi pa garaža

riva Pithagorio

22. november 2021, ponedelj

Pithagorion, Samos

Vesna je danes že (skoraj) v redu. Živeli antibiotiki!

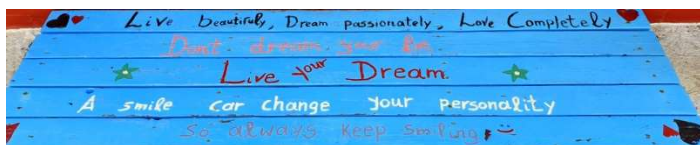
Sam se odpravim na običajni zajtrk in kavico v Pithagorio. Vrnem se opoldne, ker moram podpisat neke zadeve za državo Slovenijo. In takrat se vrne tudi Vesna iz marinskega officea. 1.145 evrčkov naju bo stalo zimovanje v marini. Z računom. In plačanim dedevjem. Poceni v primerjavi z vzhodno jadranskimi cenami in drago v primerjavi z zahodno jadranskimi. Na vsak način pa ugodno glede jadrnanja po Jadranu, ne glede na stran. Ni nama potrebno trajbat barke po mrzlem in neprijaznem morju v Deželico.

Z Mihalisom odneseva dingi v skladišče, bivšo plesno dvorano. Za mene je gratis, pravi. Pa mu vseeno stisnem nekaj v žep, da bo malo bolj pazil na barko, ko naju ne bo na njej. Brez računa, kakopak. In brez dedeveja. Potem še operem fenderje, ki so počrneli, ko sva bila na Tilosu vezana na pomol z gumijastimi odbojniki. Danes je še lep dan in lušno je zunaj kaj početi. Vesna je med tem odšla v Pithagorio, po nekaj dneh ležanja se mora malo razmigiati.

Popoldan se ji pridružim, nekaj popijeva in nekaj pomeziva na prijetnem sončku v zatišju lokala. Sleči se je potrebno, vroče je. Ob mraku se po dobrih 10k korakih vrneva domov. Na horizontu pa se že zbirajo oblaki. Jutri naj bi deževalo.

Kako (ne)zanesljive so srednjeročne vremenske napovedi, lahko v živo opazujem na ECMWF prognostični karti. Za ponedeljek, ko odletiva, me zanima, če bodo morda motnje v poletih. Dopoldanska napoved je bila 51 vozlov, kar je ogromno. Mislim pa, da ta model precej divergira za tako daleč v naprej in da bo v resnici potem bistveno manj, morda le še 25 vozlov (z drugimi besedami, le še četrtnina danes napovedane moči), kar je pa čisto znosno.

Aja, zvečer pa v kino. Cosmote nama je spet podaril 2 x 10 GB interneta. Res so neverjetni, ves čas je kaj gratis. Skupaj z wifiji to pomeni praktično neomejene količine filmov za prenos. No, omejitev so najini nekaj terabajtni diski. Brisati bo potrebno...

s takimi tablam oštirji malce upočasnijo korak gostom in marsikdo potem tudi sede v njegovo oštarijo

ja ok, ampak ne danes ... v sezoni pa je verjetno kar polno

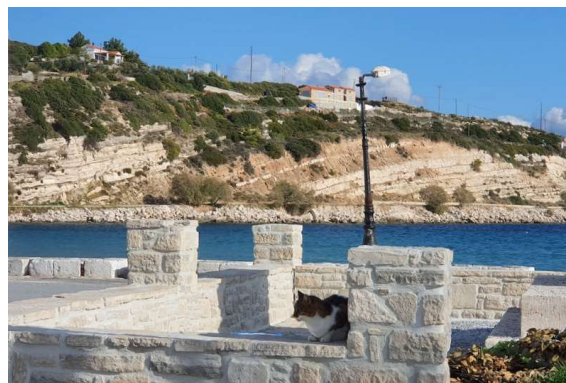
spomenik Pithagoro

večina ribičev ima lepo pobarvane čolne

vedno več je poslikanih sten z raznimi motivi oz.namesto označevalnih tabel

mačke vsepovsod

sonce počasi zahaja

za soncem ostanejo le še oblaki

23. november 2021, torek

Pithagorion, Samos

Včeraj sta bila v kinu na sporedu dva kitajska filma. Joj, ti so še slabši, kot je bil ameriški prejšnji večer. Upam, da bo danes bolje, sedaj imam na disku tudi Štoparski vodnik.

Dan je deževen. No, nevihten brez grmenja. Je pa zaradi južnih vetrov topleje, tudi ko ni sonca. Nikamor se ne premakneva, popoldan pride Anitta, da se zmenimo za manjše popravilo sprayhooda. Sailmakerica nima na zalogi standardnih sponk, morda jih najde v lokalni čendleriji. Hmmm... Ko odide, prosi, če jo lahko mi pokličemo, ona nas ne more. Hecno, so ji morda telefon izklopili? Ni plačala računa? Letošnja sezona res ni bila najboljša, a vseeno...

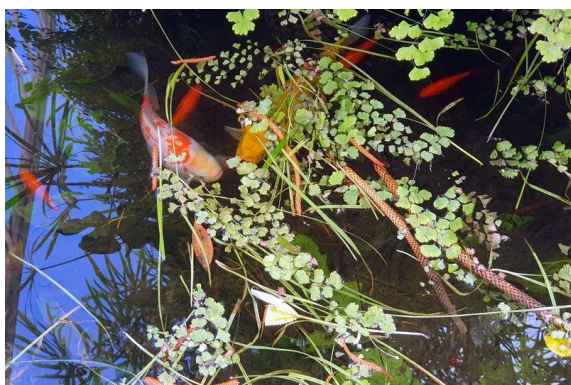
Bereva, delava in surfava. Najdem še eno lušno spletno stran za vreme, na žalost samo z NOAA modelom GFS in pa spletno stran, za igranje klavirja na računalniški tipkovnici. To je pa tudi vse, kar se je zgodilo danes.

predelan hladilnik v izmenjevalnico knjig

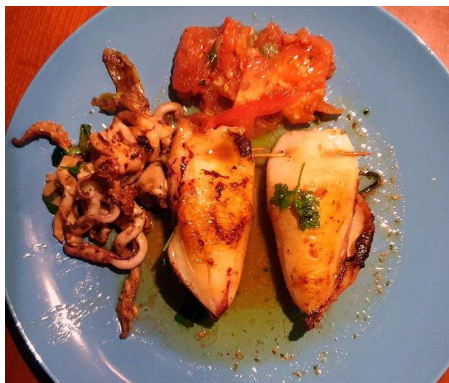
pod mačko je majhen ribnik z ribami...

videti pa je, da je mačka že sita

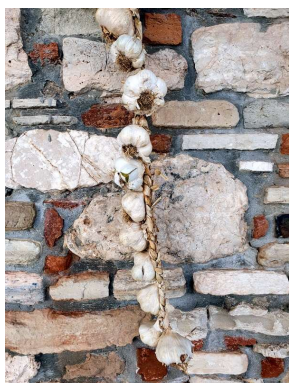
samo flower street?

danes za kočerjo polnjeni lignji v vinsko paradižnikovi omaki...pa je zmrzovalnik prazen ...

nekoč je bilo v njej življenje

trije taki venčki česna so bili obešeni pred vrata ... hm?

ribič pred svojo hišo natika ribice

24. november 2021, sredo**Pithagorion, Samos**

In Štoparski vodnik se je izkazal kot neverjetno dobra uspavanka. Sredi filma sem zaspal. Niti približno ni primerljiv s knjigo. No, da ne bom krivičen, danes bom poskusil pogledati še drugo polovico.

Do popoldneva je vreme tako-tako. Vsake toliko časa se ulije. Močno ulije. Mala je sedaj dobro razsoljena in v petek je napovedana nova runda dežja. Pa v soboto še ena in v nedeljo spet, pa v ponedeljek tudi. Verjetno bo tako tudi še naprej, samo tisto me ne zanima več. Tudi vetra bo kar nekaj. Južnega, takega, ki se ga vsi pomorci v Sredozemlju bojijo. Prav dobro bo, da še pred odhodom v živo preverim, kako se marina izkaže v razmerah s skupnim nazivom "southern storm". Načeloma ne bi smelo biti težav, morja pred valobranom ni veliko, manj kot 40 milj in pri preko 40 vozlih vetra je napovedanega manj kot dva metra vala.

Preko dneva oba nekaj brskava po barki in dan mine v podpalubju. Šele zvečer se spraviva v lokalček na pijačko in čvek, skupaj z Damirom. Res ne gre več tako, da ne bi pretegnila nog! Danes sva naredila 17 korakov, do Markovega kafiča res ni daleč.

Mala je privezana direktno pred kafičem; ni ravno fajn pozicija, če hočeš v kokpitu kofetkati svojo kavo

25. november 2021, četrtek**Pithagorion, Samos**

V drugem poskusu sem le uspel pogledati kaj naj bi štoparji po galaksiji vedeli, preden se podajo na pot. In zjutraj sem prebral eno zanimivo znanstveno zadevo, ki je super logična, a o njej nisem nikoli razmišljal. Takole gre. Nič ne more potovati hitreje od svetlobe. Vesolje je staro 13,8 milijarde let, trenutno vidimo galaksije, ki so od nas oddaljene 35 milijard svetlobnih let, največ, kar bi lahko videli, je pa 46 milijard svetlobnih let. Da bi to videli, kar vidimo, bi morala svetloba potovati hitreje od svetlobe, če bi v 13,8 milijarde let želela prepotovati 46 milijard svetlobnih let poti. Paradoks? Ne, vse je v skladu s teorijo skuštranega znanstvenika, superstara. Le, da je potrebno dodati še podatek, da se vesolje širi. Svetloba ves čas potuje s konstantno hitrostjo, le pot se ji stalno daljša. Res je logično, samo pomisli človek ne na to.

Ampak, vrnimo se raje na Samos, kjer se danes z Vesno premikava z okoli 0,0000000046 ($4,6 \times 10^{-8}$) svetlobne hitrosti. Po omejitvah, pač. Pri tej hitrosti širjenja prostora sploh ne občutiva. In prav je tako. Ni nama do tekmovanja s svetlobo, raje uživava v umirjenem življenju.

Torej, dan je lep in omislila sva si rentiča. Ob devetih zjutraj nama ga dostavijo v marino. Kmalu potem pride tudi Anitta in odnese spray hood v popravilo. En klik-klak se je utrudil v boju z UV žarki (ki potujejo s svetlobno hitrostjo, ne glede na to, kako hitro se prostor širi) in ker so ga v Izoli še narobe obrnili, se je poslovil od svoje celostne podobe. Potem greva v šoping v hardware store po palico, ki sem jo na Rodosu razbil na mačkini glavi (mački ni bilo nič, aluminijasta palica je šla pa rakom žvižgat). Sledi izlet v Kokkari, ker sva edino tam našla pozimi odprto pralnico perila in na koncu še sprehod po Vathyju od trgovine do trgovine.

In kako to gre? Zavijeva v trgovino, ponosno imenovano Liquor Store. Edina stvar, ki jo prodajajo in ne vsebuje alkohola, je brezalkoholno pivo. Ampak. To je uradno živilska trgovina in vstop vanjo je dovoljen vsem, z ali brez PCT potrdila (če želiš kupiti razglednico v kiosku, to ne bo šlo brez te fenomenalne QR kode). Nakupiva pa toliko flašk, da se takoj ustaviva tudi pri Kitajcu (kjer pa rabiva PCT QR kodo) in kupiva kufer za na frčoplan. Zato, da bova nakupljeno v Liquor Storu lahko pritrogala v Deželico.

Prepozna sva za pralnico in usedeva se na prijeten sonček in naročiva pizzo - za najin okus najmanj slabo pizzo v celi Grčiji. In jeva in pljuckava in čakava, da zaide sonce, ko bo pralnica spet odprta. Rentiča napojiva na poti domov. Na

Samosu je bencin 30 evro centov cenejši, kot na Kalimnosu in 20 evro centov cenejši, kot na Rodosu. Le kje je tu logika? Diesel je na Samosu cenejši, kot v Sloveniji, pa je bil v Grčiji vedno precej dražji.

Ko se vrneva, naju popravljeni spray hood že čaka pred barko. Plačala bova »že enkrat«, po telefonu razloži Anitta. Avrio. Postaviva ga in potem se Vesna odpravi v lasni art studio. V domovini bi se rada pojavila bolj urejena, kot je bila, ko so si jo ogledovale ribe.

lep sončen dan za izlet v glavno mesto otoka Samos

delovni dan je, pa vendar so kafiči polni; tudi midva sva se nastavila sončnim žarkom

v trgovini, ki se ima za supermarket in ni treba kazati PCT imajo sode s konjakom, Samoškim, muškat grozdje

cerkev v Kokkariju si je naredila ograjo okrog in okrog=verjetno je to še del njenega zemljišča?

vedno, ko sva v Vatiju greva na pizzo; najboljše testo imajo, tenko, hrustljivo

26. november 2021, petek**Pithagorion, Samos**

Avta ne oddajava, ključke pustiva pod predpražnikom. Nikogar ne zanima, ali sva natočila bencin in ali sva se morda kje zaletela. Po grško. Tudi Anitta ne pride po denar. Morda pride avrio. Morda. Bojim se, da jo bova morala midva iskati, da bi ji lahko plačala.

Vreme danes ni več tako lepo, kot je bilo včeraj. Pravzaprav sploh ni lepo. Že zjutraj je začelo vleči z juga in preko dneva se veter samo še stopnjuje. Vmes pa prileti vsake toliko časa nekaj kapljic dežja. Res samo nekaj kapljic in res samo vsake toliko časa. A prepogosto, da bi se v vmesnih trenutkih človek lahko usedel na sonček in spil kavico.

Delava in malo brkljava po barki. In gledava filme, ki jih besno prenašava po etru, ko imava pa neskončne količine interneta. Filmi se prenašajo s svetlobno hitrostjo. Ampak, zanimivo pa je, da pa traja prenos dlje, kot predvajanje. Govorimo o istem filmu. Sigurno je za ta fenomen kriv prostor, ki se širi.

Popoldan je začelo barko malo zibati in moje stare privezne vrvi so začele ječati med raztegovanjem in krčenjem. Saj, tako mora biti, privezne vrvi morajo biti ravno prav elastične, je pa v kabini zato neprijeten hrup. Veter bo do polnoči še naraščal in takrat naj bi ga bilo dobrih 40 vozlov. Proti jutru se bo umirilo.

Večer preživiva v kinu. Ja, kako drugače je na morju, če je vreme lepo in toplo. Tako, kot je bilo še pred tednom dni. In kako drugače je pozimi, ko piha in dežuje.

danés zelo vetrovno

ponoči naj bi veter ojačal ; Mala se kar gunca

Mala je za letos zaključila svojo jadrarno sezono

27. november 2021, sobota**Pithagorion, Samos**

Pa imam zgodbo! Končno sem pravi jadralec. No, skoraj. Zgodba ni o meni, ampak o sosеду. In Marku, kafič mojstru. Obema je sinočnji veter naredil škodo. Jadrnici na sosednjem pontonu je raztrgal sprednje jadro, Marku pa polomil tendo nad zunanji mizami. Tako močno je vleklo. Sigurno je bilo vsaj 100 vozlov, prepričan sem. Lastnoročno sem videl na svojem GPSu. No, nisem čisto prepričan ali je bilo 100 vozlov ali 100 km/s. Ali pa je bil takrat morda telefon obrnjen v kurz 100? Pa ni pomembno, stotka je bila in pika, midva sva to preživela brez posledic. In s tem imava zgodbo za pripovedovanje vnukom ob tabornem ognju. Samo, oni mi ne bodo verjeli, saj vendar niso več tako naivni. Bolje da jo

pripovedujem v marinskem bifeju, tam je bolj prizanesljiva publika.

Danes narediva inventuro vinske kleti. Pod prisilo. Piksna soft drinka je počila in v kleti je bila poplava. Ni nama preostalo drugega, kot vse potegniti na plano, lepo obrisati in zložiti nazaj. V skladu z Newtonovim mišljenjem je cukrasta tekočina lepo pritekla iz vrha skladovnice vinskih flašk na dno. In med potjo srečala žlahtnejše od sebe. Hja, to se zgodi v potrošniški družbi, ko nič ni več narejeno tako, kot je treba. Še embalaža ne. Ali pa je morda piksna počila zaradi širjenja prostora, kdo ve? Kakorkoli, petinpetdeset flašk vina še imava (podatek je točen le v trenutku inventure, op.a.), kar bo verjetno zadostovalo za prvi teden po vrnitvi. V tem času greva pa lahko v trgovino po kakšnega južnoafričana. In to ni še vse, kar je na plano prinesla inventura. Celo eno plastenko tonic waterja tudi imava. No, resnici na ljubo, tej je rok uporabe potekel že pred tremi meseci (vsebini, ne plastenki). Ne bo čakala na vrnitev (niti vsebina, niti plastenka).

Aegean nama da bordinge samo do Aten, naprej naj se pa sama znajdeva, pove. Kasneje se premisli in dobiva še QR kodo tudi za let do Benetk. Anitta končno pride po plačilo. Zajtrkujeva tisto, kar imava še v hladilniku. In sosed, francoz brez znanja angleščine, sedi na sončku pri Marku. Veliko se torej ne dogaja.

Ni druge, kot da se premakneva na opoldansko kavico v Pithagorio in malo spočijeva od vseh teh napornih dopoldanskih dogodkov. Po kavici v kafiču zavijeva še na kosilo v edino odprto oštarijo z morsko hrano na rivi. Ribice in rakce bi jedla, preden zapustiva Sredozemlje. Pa se spet izkaže, da grške birtije niso nek presežek, čeprav sediva skupaj Mihalisom in ostalimi lokalci. Le krasi meze je bil dober - pošten kozarec vina in krepka porcija hobotnice, vse skupaj za en evro ceneje, kot samo pivo pri Marku.

K Marku pa vseeno zavijeva na pijačko in klepet pred spanjem. Skupaj z Damirjem. Ker piha južni veter (zaenkrat še precej blago) je tudi ponoči sedeti zunaj v kratkih rokavih (in brezrokavniku) prav prijetno. Ko Vesna in Damir zapustita dogajanje, malo pobrskam po spletu. In sem zgrožen. Znanstveniki so ugotovili, da čas lahko teče tudi nazaj. Točneje, naprej in nazaj. Hkrati. Res, da so to ugotovili samo na kvantnem nivoju, ampak ker po mojih dosedanjih izkušnjah ta svet vpliva tudi na moj svet (če samo pomislim na neverjetnostni pogon in podobne zadeve), se čisto lahko zgodi, da se v ponedeljek čas obrne. Potem bom namesto v Ljubljani, sebe spet našel na Samosu. Čas bi se v tem primeru nekaj časa vrtel nazaj, preden bi se spet zavrtel naprej. Komplicirano do obisti! Mislim sem, da viharji vpliva na polete letal, sedaj pa vem, da je viharji veter še neprimerno bolj huda zadeva. Viharni veter lahko obrne čas.

sončno jutro

če slabo zviješ genovo, so posledice; marinero takoj kontaktiral lastnika in Anitta ima spet delo s šivanjem

zimovanje

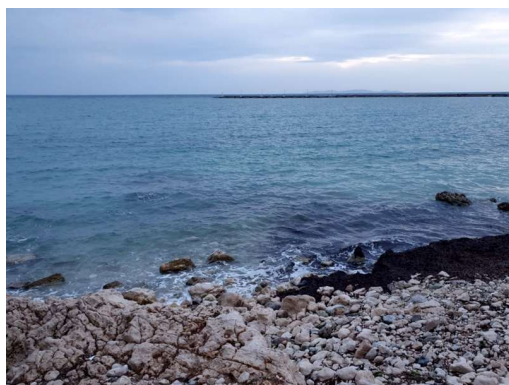
vedno moraš imeti plan B

mama je ujela več rib za mačke kot za sebe

v ponedeljek pa sediva v njem tudi midva

točna linija do koder seže naplavljenja trava

na obalo je nanese visok kup trave

28. november 2021, nedelja

Pithagorion, Samos

Odkar sva priplula na Samos, je vreme, hmmm... no, ni najlepše. Ponoči in proti jutru je spet vleklo, preko dneva je v redu in jutri zjutraj naj bi spet bilo vetrovno. Spraviva se nad barko in jo pripravljava za zimovanje. To pomeni, da prazniva hladilnik in zamrzovalnik. In shrambo ostale sveže hrane. Spotoma pakirava še dokumente, elektroniko in zdravila. To pa kar jemlje čas. Pakiranje oblačil in toaletne torbice je trivialno. Ga skoraj ni. Opravila ga bova jutri zjutraj pred odhodom. Vse ostalo pa jemlje čas.

Pa ga spet ne jemlje toliko, da ne bi bilo časa za en sprehod na kavico. Vreme, kot rečeno, je preko dneva prijetno toplo in sončno. Pa še jesti je potrebno. In ker so zaloge na Mali... no ja, kako bi djal? Nepopolne? Ja, nepopolne. Ni mesa, samo zelenjava je še ostala. Vendar midva nisva tista vrsta predatorjev, ki za kosilo jejo zelenjavne zrezke, imenovane filet mignon, "faked to perfection". Menda jih v Domžalah umetno naredijo iz neužitnih sestavin in dodanih ojačevalcev okusa. S pripisom "brez dodanega CO2", kar naredi globok vtis na kupce take robe. Jah..., midva sva staromodna in za kosilo jeva svinjarijo.

Celo popoldne tuhtava, a na koncu ne stuhtava. Ogromno denarja nama je ostalo na Cosmoteju, preko 4 evre. To je celih 80% enega piva pri Marku. Če ga ne porabiva, bo propadel. Porabiti ga pa ne moreva, ker nama Cosmote ves čas daje neporabljive količine interneta gratis. Kam s tem silnim denarjem, ki tako ostaja na računu? Lahko bi jih transferirala na katero koli predplačniško kartico pri Cosmoteju, pa ne pozna nikogar, ki bi bil lastnik česa takega. Izgubljena sva. Na koncu greva iz obupa na kavico, ki je (jasno) dražja od denarja, ki nama ga je tako škoda...

Po 6k korakih je čas za pive in pipico pri Marku. Skupaj z Damirom spet čvekamo in spet smo vsi pametni. Mi smo vedno pametni. Zvečer pa, pred spanjem, še kino in potem kalinihta. Jutri vstajava pred soncem (ki v tem letnem času res ne hiti z vstajanjem in ga ni prav težko prehiteti).

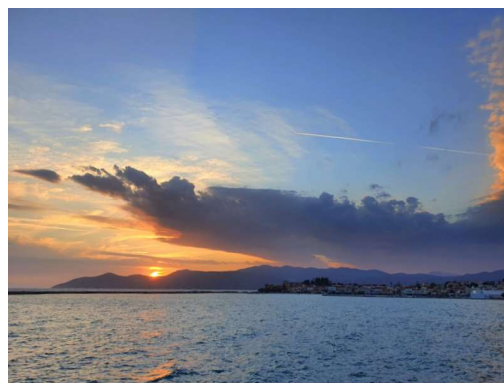
jesenske barve

.....pa še zadnji giros letos

.....pa zadnji frape

... pa zadnji sončni zahod na Samosu

29. november 2021, ponedelj

Pithagorion, Samos - Ljubljana

Veter se proti jutru dviguje in malo me skrbi, če ne bo morda let odpovedan. Damir naju zapelje do letališča in tako odpade potreba po taxiju. Hvala, Damir! Pogled na telefon pove, da je naše letalo na poti na Samos. To je dober znak.

Včeraj sem si na telefon naložil vse žive QR kode, vključno s kodo letalske karte in z boarding passoma za oba leta do Benetk. Pa se strumno nameniva na baggage drop šalter. Boršo (ki presega dovoljeno kilažo, pa se vrla Grkinja ne zmeni za to) vržem na trak-vago in vljudno vprašam, če naj pokažem boardin pass in/ali karto. Nou-nou-bordin-pas-jor-pasport-parakalo. Osebna izkaznica je bila ok in v roko dobim dva boarding passa, borša gre v zakulisje in do Benetk nimava več nobenih formalnosti. Ah ja, le zakaj sem potem delal vse tiste kolobocije okoli čekiranja včeraj v kafiču ob kavici? In zakaj sem vse skupaj tudi sprintal za vsak slučaj, če telefon crkne? Pokažeš osebno izkaznico in Aegean te pripelje domov. Voila!

Let je bil ahead of time in relativno miren, tudi pristanek je bil čisto spodoben. Očitno je osiveli pilot izkušen maček, ki mu ni bilo težko leteti v okoli 200 km/h jet streamu v nos in pristati pri 80 km/h bočnega vetra. Pa mu nihče v skoraj razprodanem letalu ni ploskal. Štiri leti dnevno so med Samosom in Atenami. V polnih letalih. Koliko jih ima pa Ljubljana z

(recimo) Frankfurtom? Štiri dnevno sigurno ne. Običajno so bili bolj prazni, ko je letela še Adria. Ima pa zato Adria na atenskem letališču še vedno lounge za imetnike svoje frequent flyer kartice. Ne pomnim, da bi sploh kdaj letela v Atene, zadnji dve leti pa preverjeno ne.

Še za nekaj je poskrbel Aegean, ki se kiti z nazivom the best regional airline že deset let zapored. Ni mi treba gledati na semafor, na katere gate morava iti za Benetke. Vse mi razloži moj telefon, ko sediva za mizo, utrujena od letališkega šopinga. Še dobro, da sva prihranila zjutraj za taxi, šoping in kavnice na letališču je že skoraj presegel ceno letalske karte. Pa sva manj časa na tleh, kot v zraku. No, malo sva tudi sama kriva. Na barki pojeva zajtrk, za vsak slučaj. Na letališču na Samosu spijska (daleč najdražjo kavico v Grčiji), za vsak slučaj. Potem nama da Olympic na letu zajtrk. V Atenah pojeva (obilno) porcijo hrane za kosilo. Za vsak slučaj. Aegean nama seveda postreže s kosilom na poti v Benetke.

Pravzaprav sva na atenskem letališču s tem, ko sva zavila v birtijo na kosilo, plačala pravico ne nositi maske. Ko si kupiš to pravico, je potem hrana gratis. V čakalnici je maska obvezna, v oštariji pa ne, če imaš QR kodni certifikat. Jasno, brez tega ne moreš na frčoplan, vsi potniki na letališču v transfer cono ga imajo. To kodo je teta na Samosu najprej preverila. Logika? Covid logika!

In še nekaj novega sem se naučil o varnosti na letu. V poglavju z maskami. Saj se ve, če pade pritisk, si je potrebno nadeti masko s kisikom. No sedaj je novo to, da preden si natakneš tisto masko, si moraš sneti covid maslo. Še dobro, da smo dobili jasna navodila, sicer tega ne bi nikoli pogruntal.

Tudi let v Benetke je bil po planu in, za razliko od Grčije, je vreme na severnem delu Jadranskega morja mirno. GoOpti je tudi ahead of time in zadnji let do Ljubljane opraviva kar po cesti. To je časovno najdaljši let, prostorsko pa najkrajši. Cena na km pa astronomska v primerjavi z letalom.

Sledi večerja pri vnukih in letošnja jadralska sezona se je za naju tako končala. Itak imava TEPAI plačan samo še za november in nima smisla, da bi še ostajala na barki.

Kdaj se drugo leto vračava, je za sedaj še uganka. In kam izplujeva, je še večja uganka. Covid-time...

še zadnji pogled na Mala

dobrodošlica doma, pripravil Jan

....covid časi, je treba imeti nekaj zaloge ... :); prijetno wellcome presenečenje s strani domačih